

ВІСНИК

VISNYK the HERALD

суспільно-політичний місяцник

РІК XXXV, Ч. 10
YEAR XXXV, No. 10

ЖОВТЕНЬ — 1982
OCTOBER — 1982

ЦНА 0.90 ЦЕНТІВ
PRICE \$0.90

ВІСНИК

ОРГАН ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ

ЧИТАЙТЕ І ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ПРЕСУ УКРАЇНСЬКОГО ВІЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

„Шлях Перемоги“ — тижневик, центральний орган.

Річна передплата: \$26.00 звичайною поштою

\$36.00 літунською поштою

“The Way to Victory”,

Zeppelinstr. 67, 8000 Munich 80, West Germany.

„Візвольний Шлях“ — місячник, суспільно-політичний і науково-літературний журнал.

Річна передплата: \$25.00 звичайною поштою.

“Liberation Path”,

200, Liverpool Road, London, N1 ILF, Great Britain.

„Гомін України“ — тижневик, орган ОУВФ.

Річна передплата: \$40.00 літунською поштою.

“Ukrainian Echo”, Звич. поштою \$16.00.

Bathurst St., Toronto, Ont., Canada M5V 2R3.

“ABN-Correspondence” — англомовний двомісячник, орган ЦК АБН.

Річна передплата: \$9.00.

Zeppelinstr. 67, 8000 Munich 80, West Germany.

„Вісник“ — місячник Організації Оборони Чотирьох Свобід України, журнал.

Річна передплата: \$10.00.

“Herald”,

P. O. Box 304, Cooper Station, New York, N. Y. 10003, USA.

“Ukrainian Review” — англомовний квартальник.

Річна передплата: \$8.00.

Association of Ukrainians in Great Britain

49 Linden Gardens, London, W2 4HG, Great Britain.

„Українська Думка“ — тижневик, орган СУБ.

Річна передплата: рівновартість 10.60 англ. ф.

Association of Ukrainians in Great Britain,

49 Linden Gardens, London, W2 4HG, Great Britain.

„Наш Фронт“ — місячник, суспільно-політичний журнал Ліги Визволення

України в Австралії.

Річна передплата: \$8.00.

“Our Front”,

7 Maxwell Avenue, N. Altona, Vic. 3025, Australia.

“L’Est European” — франкомовний двомісячник.

Річна передплата: \$8.00.

Boite Postale 351—09, Paris 9e, C. C. P. France.

„Авангард“ — двомісячник, видає ЦУ СУМ.

Річна передплата: \$10.00. Також „Крилаті“:

72 Bld. Charlemagne, 1040 Bruxelles, Belgium.

“Avantgarde”: 136 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

ВІСНИК

ОРГАН ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ

ЧИТАЙТЕ І ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ПРЕСУ УКРАЇНСЬКОГО ВІЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

„Шлях Перемоги“ — тижневик, центральний орган.

Річна передплата: \$26.00 звичайною поштою

\$36.00 літунською поштою

“The Way to Victory”,

Zeppelinstr. 67, 8000 Munich 80, West Germany.

„Візвольний Шлях“ — місячник, суспільно-політичний і науково-літературний журнал.

Річна передплата: \$25.00 звичайною поштою.

“Liberation Path”,

200, Liverpool Road, London, N1 ILF, Great Britain.

„Гомін України“ — тижневик, орган ОУВФ.

Річна передплата: \$40.00 літунською поштою.

“Ukrainian Echo”, Звич. поштою \$16.00.

Bathurst St., Toronto, Ont., Canada M5V 2R3.

“ABN-Correspondence” — англомовний двомісячник, орган ЦК АБН.

Річна передплата: \$9.00.

Zeppelinstr. 67, 8000 Munich 80, West Germany.

„Вісник“ — місячник Організації Оборони Чотирьох Свобід України, журнал.

Річна передплата: \$10.00.

“Herald”,

P. O. Box 304, Cooper Station, New York, N. Y. 10003, USA.

“Ukrainian Review” — англомовний квартальник.

Річна передплата: \$8.00.

Association of Ukrainians in Great Britain

49 Linden Gardens, London, W2 4HG, Great Britain.

„Українська Думка“ — тижневик, орган СУБ.

Річна передплата: рівновартість 10.60 англ. ф.

Association of Ukrainians in Great Britain,

49 Linden Gardens, London, W2 4HG, Great Britain.

„Наш Фронт“ — місячник, суспільно-політичний журнал Ліги Визволення

України в Австралії.

Річна передплата: \$8.00.

“Our Front”,

7 Maxwell Avenue, N. Altona, Vic. 3025, Australia.

“L’Est European” — франкомовний двомісячник.

Річна передплата: \$8.00.

Boite Postale 351—09, Paris 9e, C. C. P. France.

„Авангард“ — двомісячник, видає ЦУ СУМ.

Річна передплата: \$10.00. Також „Крилаті“:

72 Bld. Charlemagne, 1040 Bruxelles, Belgium.

“Avantgarde”: 136 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

СВОБОДА НАРОДАМ! — СВОБОДА ЛЮДИНІ!

ВІСНИК

ІЗ ЗВЕРНЕННЯ 6-ГО ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН ДО УКРАЇНЦІВ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

УКРАЇНЦІ!

Десятки років у своїй найновішій історії український народ бореться проти московських окупантів за своє національне визволення і відновлення свого самостійного ні від кого незалежного державного життя на свій землі. Останнimi роками ця боротьба прибирає на завзятті, напруженості і силі, бож ідеться про бути або не бути українській нації.

Після втрати держави 1921 року розпочалася нова доба визвольної боротьби. Вона набрала способів ведення повстанської збройної боротьби, підпільної дії, революційної, політичної, громадської, культурної, наукової — чи то врядах Братства Української Державності (БУД) з Українським Повстанським Комітетом, чи в рядах Української Військової Організації (УВО), Спілки Визволення України (СВУ), Спілки Української Молоді (СУМ), Організації Українських Націоналістів (ОУН) у змаганні за українську державу на Закарпатті — за Карпатську Україну, а далі в рядах Організації Українських Націоналістів (ОУН) за відновлену Актом 30 червня 1941 року Соборну Державу, а згодом в рядах Української Повстанської Армії (УПА) під політичним керівництвом ОУН та революційно-державним Української Головної Визвольної Ради (УГВР) і посьогодні незмінно в ОУН і в різних патріотичних групах 50-их, 60-их та 70-их років. Одне покоління борців передавало черговому естафету священної боротьби, що продовжується понині.

Ціла та доба є під знаменем волелюбного визвольного націоналізму, а від 1929 р. його авангардної сили — Організації Українських

Націоналістів. „Здобудеш українську державу, або згинеш у боротьбі за неї” — це девіза, що її виставило молоде покоління націоналістів 20-их і 30-их років. У цій заповіді міститься те вирішальне, що творить суть найновішої доби української історії. До такої боротьби стануло тодіше молоде покоління — оці тверді й незламні, які своїм безприкладним геройством, кров'ю, життям і смертю викували нову добу української історії, що триває й досі.

На Україні шаліє московський окупант: переслідування, терор, розбій, заповнювання найкращим цвітом нашого народу тюрем, концтаборів, психіатричних катівень тощо. Методично, згідно з опрацьовуваним у Кремлі східним пляном, обмосковлюється наше шкільництво, зводиться на найнижчий провінційний рівень і забивається в кайдани „соцреалізму” нашу науку, літературу й мистецтво. Переслідують нашу віру й Церкву, наші традиції й мову, нищать пам'ятки нашої історичної величини і слави, забороняють і переслідують уживання української мови; економічно висилкують до крайніх меж український народ, накинувши йому збройною рукою комуністичну систему — московський спосіб життя, грабують багатства української землі, винищують її природу.

Україна переживає один з найкритичніших періодів у своїй історії. Її народ, що існує тисячоліття, московські імперіялісти хочуть позбавити національного обличчя й обернути в безлику отару рабів — „советський народ”, а на ділі московський. Під кривавою п'ятикутною зіркою, що замінила двоголового царського орла, москалі хочуть утримати свою колоніяль-

ну імперію русифікацією, терором і народовбивством українського й інших народів.

Український народ ставить опір московсько-му окупантам, різними способами й засобами веде боротьбу на рідній землі, в тюрях, у концтаборах, на засланні. Тисячі незламних, невгнучих борців на різних місцях і відтінках національного життя стають на захист права українського народу на своє вільне життя.

У цій великій різноманітній боротьбі Україна заплатила й ще далі платить найвищу ціну крові й життя своїх найкращих синів і дочок, але не здається і бореться далі.

У своїх недавніх зверненнях українські нескорені борці називають комуністів „передовим загоном російських шовіністів і колонізаторів”, які не мають права говорити в імені поневолених у т. зв. СССР народів.

Геройчна постава українських політ'язнів, скріплена діяльністю нескорених і революційних сил Воюючої України, зростаюче піднесення християнської віри в народі, активізація молоді в патріотичних діях, щораз більший опір широких кіл громадськості на Україні шовіністичній русифікації — всі ці явища свідчать про те, що визріває черговий етап української вільної боротьби, етап масового героїзму.

Не зважаючи на посилення репресій в імперії та на бундючне побрякування зброєю є нарости наспокою, непевності і страху. Її людино-й народовбивчі пляни стосовно вільного світу — розкриті. Рівнобіжно до нарости на умасовлювання національно-вільної рухів усередині російської імперії посилюється готовування світових потуг до неминучої конfrontації з загарбницькою Московією. Ці два рівнобіжні процеси мусять закономірно довести до повного розвалу останньої потворної катівні людей і народів.

Боротьба України проти Московії йде далі. Україна живе і бореться! Невгнута, нескорена, непереможна!

Україна є в стані війни з московським окупантом і цей факт зобов'язує всіх українців — на Батьківщині й поза її межами. Так, як на Україні Московщина намагається нищити український народ, так і проти української спільноти поза межами України вона стосує всякі спо-

соби, засоби й методи — терор, залякування, провокації, підривні дії, культурний обман — з наміром послаблювати сили української спільноти. Москва робить все можливе, щоб порізнати і розсварити українців між собою, не допустити до одностайної і солідарної дії в обороні України.

Українці у вільному світі — органічна частина українського народу, основним і головним завданням якої є допомагати своєму народові в його вільної боротьбі. Для цієї найважливішої справи потрібні всі українські патріотичні сили. Необхідно, щоб усі ставили національну вільну справу в центрі своєї уваги і праці на всіх місцях, у всіх організаціях і установах — від Церкви і політичних та комбатантських до виховних, молодечих, культурно-мистецьких, наукових, професійних, жіночих, економічних, тобто в усій організованій і неорганізованій українській спільноті в усьому світі. Потрібна концентрація всієї енергії спільноти для боротьби за українську державу та мобілізування і виведення української людини на фронт боротьби проти російських імперіалістів. Потрібно не лише захищати українських політичних в'язнів і обороняти право українського народу на свою державу, але необхідне спрямування на наступальний бій за Українську Самостійну Соборну Державу і ліквідацію російської імперії. Таким змістом має бути пронизане ціле українське політичне і громадське життя.

Мілітаризація зокрема молодого покоління — необхідне завдання, невідкладне те, що на потребу!

Щоб українські організації й установи були спроможні виконувати найважливіше завдання, потрібно кожночасно дбати про їхню живучість і життєздатність, одержимість вільними державницькими ідеями. Особливо важлива роль під цим оглядом лежить зокрема на всіх членах, симпатиках і прихильниках українського революційного націоналістичного руху, на Ор-

„ДЕРЖАВА ДЛЯ НАРОДУ ЦЕ ТЕ САМЕ,
ЩО ХАТА ДЛЯ РОДИНИ”.

Патріарх Йосиф I-й

ганізаціях Українського Визвольного Фронту, які повинні це звернення VI Великого Збору ОУН довести до найширших кіл суспільства й мобілізувати його до визвольної дії, організувати потрібні, зокрема масові акції та, співдіючи з різними самостійницько-державницькими організаціями, розбудовувати всеукраїнський фронт під загальним ідейним і політичним спрямуванням та керівництвом Проводу ОУН.

Належне здійснювання завдань визвольної політики та боротьби потребує об'єднання українських самостійницьких сил на безкомпромісівій, державницькій платформі й революційно-визвольній концепції. Усі світові, міжкрайові й країнові громадські представництва еміграції повинні співпомагати визвольній боротьбі, що ведеться на Україні, орієнтуючись на головну організовану силу — революційну Організацію Українських Націоналістів. Каригідним треба трактувати й треба осуджувати сприяння будь-яких еміграційних кіл особам чи групам, які свідомо діють проти основного процесу революційно-підпільної, національно-визвольної боротьби націоналістичного руху. Спроби сприяння різним напівфіктивним „демократичним групам”, радянофільським „правозахисникам” і „дружбі” з російськими дисидентами на т. зв. всесоюзній, тобто „єдинонеділимській” основі треба розкривати як шкідливі й їх засуджувати як ворожу диверсію.

Дія української діаспори по лінії української визвольної справи мусить включати народжені поза межами України покоління як інтегральну частину української нації з їхнім запалом, освітніми й професійними, зокрема військовими кваліфікаціями та знанням західного суспільства. Треба інтенсивіше виховувати молодь у дусі революційно-визвольного націоналізму. Ті з них, які є на провідних становищах в урядах, війську, в науці й культурі, в політичних партіях і профспілках західних держав, повинні максимально використовувати свої позиції, щоб і з того боку сприяти здійсненню державної незалежності України та ліквідації російсько-большевицької тюрми народів. На кожному місці підіймати ідейний бій волелюбної української нації проти розкладових ідей ресейської

імперської нації! Пропагувати концепцію національних революцій як єдину альтернативу до нуклеарної війни та до коекзистенції з російською дияволською, народовбивчою расистською імперією. Прихилювати західні держави до підтримки волелюбного, народовладного українського націоналістичного руху і самим масово вклопуватися в його організовану дію.

Під кутом визвольної боротьби на особливу увагу заслуговують церковно-релігійні справи, а в тому ширення й практикування українського екуменізму та змагання за патріярхальне завершення наших Церков з наголосом на зміцнення духовно-моральних сил народу, оборони віри й Церкви перед наступом російської шовіністичної імперської „церкви” і воюючого безбожництва, скріплювання помісності Церков, українського національного патріотичного духу в них. З еміграції треба давати всю можливу допомогу катакомбній Церкві Ісповідників Віри Христової на Україні та протиставлятися колаборації західних Церков і різних політичних кіл з псевдоцерквою російських імперіалістів...

VI Великий Збір ОУН закликає українську громадськість на чужині дати широку підтримку Антибольшевицькому Бльокові Народів (АБН), який відзеркалює ставку на власні сили, а не на чужу інтервенцію.

УКРАЇНЦІ!

Організація Українських Націоналістів продовжує боротьбу на Україні! Разом з ОУН борються широкі верстви нескореного українського народу. Молоде покоління попереду „з Твоїм ім'ям, Україно, вмирає і в Твоєму імені живе!” Нація живе і тутішас. В народі все більше шириться віра на краще майбутнє, що принесе визволення з-під московської окупації. Виросло нове покоління, яке своєю діяльністю влило свіжу енергію в боротьбу народу за його національне визволення.

Українська еміграція є нерозривною частиною нашого воюючого народу. Під проводом ОУН широкі провідні кола українців різних поколінь включаються своєю жертвенною повсякчасною працею серед свого рідного суспільства й неукраїнського світу в допомогу народо-

ві на Рідних Землях у боротьбі за відновлення УССД.

Еміграція — це кість від кости, кров від крви і дух від духа українського народу! Тож працюмо, допомагаймо, змагаймося за велику мету нашої нації, бо лише боротьбою здобудемо своє право, бо лише наша власна сила й зброя вирішить нашу долю. Української держави нам ніхто не подарує, її не виторгується, ані не випроситься, ані не збудується „реалітами”, орієнтаціями, етапами, реформами, еволюціями, „демократизаціями”, „лібералізаціями”, культобманами...

Нашими спільними з'єдиненими силами, працею, жертвенністю, одним спільним революційним фронтом усього народу на Батьківщині й у вільному світі — ми здобудемо перемогу! Нас об'єднує спільна мета: Самостійна Соборна Держава, як найвища форма організації буття народу, бо тільки власна національна держава може забезпечити нації вільний розвиток усіх її духових і фізичних сил та належне місце між іншими державними народами.

„Ми — українські націоналісти — ув'язнені у Владимірській тюрмі за нашу участь в українському національному русі... Наша ціль — побудова української демократичної держави” — заявляють сьогодні політичні в'язні. А такі самі борці з України повчають:

„Зводити визвольну боротьбу на шлях еволюційних перемін і надіятися, що вони приведуть до відновлення державної незалежності — це самообдурення. Ніколи ніяка імперія не здавала добровільно своїх імперіалістичних позицій...”

Відмічаючи помітне відродження на Україні останнім часом як націоналізму, так і релігії —

"VISNYK" — "THE HERALD"

Published by the Organization for Defense of Four Freedoms for Ukraine, Inc.
Monthly, except July and August, when bi-monthly.

Second class postage paid at General Post Off.
New York, N. Y.
Board of Editors.

Address: P.O. Box 304, Cooper Station,
New York, N.Y. 10276

складової частини української духовості, свідчимо про швидку близькість епохи масового геройзму”...

„Віддамо всі свої сили революційній боротьбі, направлений на те, щоб підняти український народ проти окупанта, добитися такого становища, щоб націоналізм став усенароднім явищем, усенароднім рухом — культурних діячів, селян, робітників, технократів, усіх верств народу!

Будемо боротися за те, щоб ще при житті нашого покоління добитися відродження Української Самостійної Соборної Держави!..”

Це мета всього українського народу. За цю мету боролося й бореться наше покоління, і буде боротися чергове покоління — на Україні і в усьому світі. В цьому запорука, що мета буде осягнена! Тож уперед! До мети!

Хай живе, бореться й перемагає Український Народ!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

Хай живе Українська Національна Революція!

Всі наші сили на допомогу Україні!

Відвоювання Української Самостійної Соборної Держави — наша завітна мета!

Президія
Шостого Великого Збору
Організації Українських Націоналістів

Осінь 1981

Встане правда, встане воля
І Тобі Одному
Помоляться всі язики
Во віки і віки,
А покищо — течуть ріки,
Криваві ріки...

Тарас Шевченко

КОМУНІЗМ — ОБЛУДА,
НАЦІОНАЛІЗМ — ПЕРЕМОГА!

ДО 2000-ЛІТТЯ КИЄВА

Дмитро Донцов

МІСТО ПРЕМУДРОСТИ БОЖОЇ

(ІЗ „ВІД МІСТИКИ ДО ПОЛІТИКИ”, 1957 Р.)

Це місто — Київ, місто Святої Софії. Покоління останніх ста літ поволі забували про це, про те, чим було і чим знову має бути наше вічне місто.

Особливий гріх під цим оглядом тяжить на людях XIX і XX століття. Довго перед революцією активна українська молодь відвернулася від релігії. Немногі з тієї молоді здужали ще в час по-кинути фальшивих „богів” матеріалістичних пророків, та більшість залишилась вірною тим божкам до кінця життя.

Один з найвидатніших представників тієї інтелігенції, ворог комунізму, і за це замучений, ще в 1930-их роках, коли говорили про містерії духового життя, лише „знижував плечима”, бо все це були „метафізичні явища, що їх точна наука не може з'ясувати”. А церкви — як думаз — належала б лише тоді опіка держави, коли б „вона виконувала якесь культурне завдання”... Отже, проповідь науки Ісуса з Назарету і його культа — це не було ще гідне уваги „культурне завдання”...

Другий (як і перший) син священика, ставши знанім церковним діячем у Києві — не вирікся соціалізму, і слугою вівтаря став лише на те, щоб „піднести національну свідомість українського народу”. Ідеал того покоління був — бачити Україну „вільною, освіченою”, а для народу „створити життя щасливе і заможне”, культуру ж того народу — бачила інтелігенція ХХ в. у мові, в піснях, танках, вишиванках, писанках, в народніх строях, звичаях, обрядах, в побутовій обстановці — в душі нації, і тільки. Київ, як місто Святої Софії, Премудрості Божої, як місто безцінних скарбів духа, як вічне джерело духовного горіння й відродження, — не існував для тієї інтелігенції. Та й тепер многі з тих, що величають „золотоверхий Київ”, ледве собі уявляють, що віками під тими золотими верхами тайлося. І тільки, по революції, особливо в поезіях поетів „вістників”, бачимо впер-

ше бажання проникнути в містерію нашого Вічного Міста, в ще не скінчену роль його Святої Софії.

Рим стойть на сімох холмах, Київ — теж. З двох первозваних апостолів, один — Симон-Петро пішов благовістити в Рим, його брат Андрій — на Київські гори...

Легенда? Певно, наша зматеріялізований вік цурається легенд. Але послухайте, що про них казав славний історик Огюстен Тієрі:

„Справжню історію знайдемо лише в легендах. Легенда — це жива традиція, і в трьох випадках з чотирьох, вона більш правдива, ніж те, що ми називамо історією”. І чи ж розкопки останніх десятиліть саме на Україні не підтвердили нам не одну „легенду”, уважану за фантазію ученими?

Незнищиму силу мають не раз оті легенди. І так як Рим, навіть по упадку імперії, лишився центром прочанства всіх „алчущих і жаждущих правди”, так само і наш Київ, навіть по тім як упала наша середньовічна імперія, а наше святе місто зведене до ролі провінційного города. Аж до самого приходу більшевиків — сотні тисяч прочан щороку текли „в Київ та Почаїв молитись”, „у Києві великому всіх святих благати”, „у Межигорського Спаса причащатись”, „у Почаєві Святому ридати-молитись”... У Шевченка „мов на небі висить святий Київ наш великий”. У Києві „храми Божі, ніби з самим Богом розмовляють... У Києві, мов на небі”...

Ось чим був Київ з його „легендою”. Це духовний і релігійний центр, звідки промінювало слово істини на всю Україну, а з неї далеко на Захід і Південь, на Північ і Схід. Польський учений О. Брікнер підкреслює високу вартість культури князівського Києва — в його історичних пам'ятниках, як Літопис та інші, — які постали в монастирі, розвинулись в сурово-аскетичнім світогляді”, любувалися „в широких ре-

лігійних поученнях", в „любові до правди". Нічого подібного не могли показати у себе інші слов'яни, не кажучи вже про лже-слов'ян, москальв. Щісю культурою, надхнутою релігією, принесеною до Києва з „другого Риму", над Босфором, а перед тим з Старої Еллади, — Україна „ стала славною і дивною в усіх довко-лишніх країнах" (читаємо в однім вірші). І ще в 1595 р. писав Київський католицький єпископ (українець родом) Верещинський:

„Многі згодяться з тим, що в усій Європі нема храмів, що дорогоцінними прикрасами стояли б вище за храми Константинопольський і Київський"...

Прозвали тоді Київ „православними Атена-ми", а Києво-Могилянська Академія була світоточем християнської культури, куди стікалися спудей з слов'янських і навіть неслов'янських країн. До цієї Академії іти в науку кликав Львівський єпископ І. Шумлянський за Мазепи. Адам Тременський називав Київ „суперником Царгороду та преславною красою Східньої Церкви". З цієї Академії розливалася на Сході Європи і наука святих отців, і мудрість старої Еллади і Риму, Арістотеля, Платона, Плутарха, Томи Аквінського, мудреців Афону, — цього чернечого нашого Запоріжжя. Київ — був фокусом, огнищем, звідки промінивала велика Правда. Вона надхнула Шевченка, вона надхнула собою всі ідеї, якими трималася вкупі, в силі і славі, колись з установами своїми держава українська за Володимира, Ярослава, Богдана і Мазепи, — ідеї права, упорядкованого, гіерархічного суспільства, культу отчизни, віри, справедливості і конечності щитами і мечами огородити своє Святе Місто і Землю від поганіх.

В обороні цієї Правди старої стає ще Сковорода, Шевченко і, почасти, Гоголь, в обороні старих аксіом національного життя, без яких анархія захоплює і світ окремої людини і світ людської спільноти — нації.

У другій половині XIX в., від Драгоманова, — верхівка України вже приносить жертви новим, фальшивим богам: людського суворенно-го розуму („мудрости по плоті"), людського інстинсту, нічим нездисциплінованого, отарного матеріяльного „щастя". Був це пишний розцвіт

„народо-побства", соціалізму і комунізму, коли відвертатися стала Україна, в її майже всіх верствах, насамперед у вищих класах, — від мудрості безцінних духовних скарбів, зложених у книгосховищах старого, християнського Києва, або в архітектурі, фресках, піоскорізьбах, орнаментах Святої Софії, Михайлівського монастиря, в „житіях" „печерян" з Київської чи Почаївської Лаври, коли то оборонцям Києва й України спішило на поміч „войсько із мечами", що „не йде землею, а облаками"; що змушувало ворога „назад рушати", як то співається в пісні про Почаївську Матір Божу ...

Хутко розпалася кара над тими поколіннями за нове поганство. З почуттям жалю, вини, кожний з нас, мандрівників на чужині, згадуючи Київ і Святу Софію, мусить сказати словами поетки-пророчиці:

*Ti в руїнах тепера, єдиний наш храм,
Вороги найсвятіше сплямили,
На Твоїм вівтарі неправдивим богам
Чужоземці вогонь запалили ...*

Бо коли многі з нас досі не знають, за що північні варвари-кочовики руйнують наше місто, то знають це чудово ті варвари! Вони, одержимі бісівською „мудрістю" нашого „прогресивного" віку, вони знають що на те, щоб вони жили, мусить вмерти Місто Премудрості Божої — Київ. Вони знали, в чим джерело нашої всякої — і мілітарної, і духової сили. З свою шаманською хитрістю, задумали вони злодійством привернути собі протекцію Сил, які хоронили Київ. В 1169 р. суздальський князь Андрій зруйнував Київ і вкрав його образ Пречистої. Нацькований дідом Івана Лютого, хан Менглі-Гірей знову руйнус Клів і посилає дарунок московському ханові — золотий келіх з диском з нашої Святої Софії ... Руйнацію Запорізьких святинь переводять посіпаки Петра і Катерини. Нівечить Київські святині Микола I. Нарешті Ленін і Сталін, на спілку з Хатаєвичем і Кагановичем, руйнують Лавру й Михайлівський монастир, храм патрона Києва, переможця змія, оборонця від всіх нечистих сил, архистратига воїнства небесного. Кодло бісовське в Кремлі знало і знає, в чим тайлася велич і могутність Києва, яку ім доручили зруйнувати, щоб могло

втримати царство тьми. Одержані духом зла знали, що їх переможе тільки інший дух, страшний для них і незблаганий, з-під знаку хреста.

Гасла сучасного здегенерованого світу? Його нові ідоли? Машиновий „прогрес”, індустріялізація, колгози, „сучасна Україна”, іділія „щасливого і заможного життя”, яке запровадить всесильний „людський розум без віри основ”? Все це порох і омана! Під цими гаслами ніколи не відродиться Київ, ніколи не вирветися Україна з пазурів московського крука. Вона відродиться, коли підніссе прапор Старого Києва, оборонця нашої великої Правди проти лжехристиян з Півночі. Тільки ця, заповіджена Кислову Правда Первозванного, надихне борців за неї силою духа, вірою і завзяттям, тільки вона, і ніяка інша. Та сама, якою перейняті були Володимир, Ярослав, Сагайдачний, Вишеньський, Богдан, Мазепа, Шевченко. Вона створить з Києва і його землі не мирний край ідилічних гречкосіїв або „прогресивної інтелігенції” — безборонну здобич для завойовника, а традиційну Україну „печерян”-аскетів і войовників, лицарів хреста і меча, що без них в рабів обертають мирних плугатарів „на нашій, не своїй землі”.

Нема на Сході європейського Окциденту другого великого духовного центру, другого міста Премудрості Божої. — Київ — місто „велике, трагічне й шляхетне, розтерзане і живуще, вимучене і невмируще, загублене в суть життя, якоюсь таємничістю овіяне, віковічну істину в собі ховаюче, мужнє і ласкаве” (А. Любченко) ...

Місто, що „величаво розсілося на горбах, на че володар на престолі”, що „робить вражіння другого Риму... Тут відчуваєш і розумієш благословення Святого Андрія... Чуєш, як росте в тобі якась ноза сила”, щоб боротися за „ідеї правди і свободи” (Дм. Мирон-Орлик).

... Направду:

Живе життя і силу ще тайтъ
Оця гора зелена і дрімлива,
Ця золотом цвяхована блакить

нашого Києва, з його патроном, Святим Михаїлом.

Покійний Л. Мосандз писав про один свій сон:

„Снився мені сон, був я на широкій хмарі, під темним зоряним небом і ангел показував мені будівлі... А в одному була вітрина велика за склом і там стояли на чорних підставах блискучі діаманти. Бачу їх!

„Це народи світу!” — сказав ангел.

„А де ж Україна?” — запитав я.

„Ось!” — і показав на сьомий з ряду діамант. Не був він такий великий, як ті перед ним, але стрункий і блискучий, наче готицька вежа... І я відчуваю той трепет... А чи ви знаєте хто з патрон нашої землі? Сам св. Михаїло, що ненавидить сатану, що не хоче прощати його, архістратиг, небесний маршал. Мені колись казав знайомий чех:

„Страшного масте патрона, будете великим народом!” — один із сьоми діамантів”...

Цей сон... Легенда св. Андрія... Вічне Місто Премудрості Божої над Дніпром... Місто святих аскетів і войовників. Велике призначення заповіли йому — легенда та історія. Вже вступив „Київ великий” на шлях того призначення, і ще в цьому столітті довершить його.

Лиши під умовою: коли відкіне геть від себе, розтопче і, як св. Михаїл, заіхає списа в „пашу змія”, в глузупу „мудрість віку цього”, премудрість „современих вогнів”. Коли нові войовники підуть під пралором не людської, а премудrosti Божої. Коли учинять так, щоб ніхто більше не смів зробити ні з Києва, ні з Св. Софії — „вертеп розбійників”; щоб не віддав Господь нашого „виноградника” — іншим; щоб „не лишився дом наш пуст”. Щоб не лишили над нами заповіли нашому вічному місту його велике призначення, а щоб ми самі захотіли здійснити його. Привернути давній блиск Києву, коли то — як стоять в старих письменах — „німці радовахуся, далече будуче” від Києва, а предки москалів сучасних — „череміси і мордва бортьничаху (данину воском даючи) на князя великого Володимира” київського...

~~~~~

— ЧИ ВИ СКЛАЛИ ВАШУ ПОЖЕРТВУ

НА ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ?

М. Гікавий

У 40-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

У цьому році українська еміграція відзначає 40-річчя створення Української Повстанської Армії, та напевно згадують про цю подію і в Україні.

Як відомо гітлерівська Німеччина почала наступ на Сов. Союз 22.6. 1941 року, а вже 30.6. року, з ініціативи Провідника ОУН С. Бандери, у Львові було проголошено Акт відновлення УССД та вибрано Українське Державне Правління з Головою Ярославом Стецьком на чолі, яке поблагословили митрополити обох наших церков — католицької А. Шептицький і УАПЦ П. Сікорський та підтримало українське патріотичне суспільство.

Але Гітлер відновлення УССД не визнав і С. Бандера і Я. Стецько опинилися в концтаборі, разом з ними багато інших діячів ОУНр., з яких деякі були розстріляні.

Саме в той час на Поліссі почали організовуватися відділи УПА, які боролися проти німців і проти большевиків. До них приєднувалось ба-

УСПІШНА ІНТЕРВЕНЦІЯ ГОЛОВИ ПРОВОДУ ОУН ДОСТ. ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА В ОБОРОНІ ЮРІЯ ШУХЕВИЧА

На телеграму до президента Р. Регена у Вашингтоні в обороні ув'язненого і осліпленого окупантами Москвою сина Командира УПА — Юрія Шухевича, надійшла важлива відповідь від Спеціального асистента президента ЗСА з Білого дому, де між іншими сказано:

„Від імені президента Регена дякую Вам за телеграму від 9 червня у справі Юрія Шухевича. Вану кореспонденцію я вислав до відповідних політичних чинників Державного секретаріату (стейтдепартаменту) для розгляду.

Я Вас запевняю, що піднесений Вами справі буде дана вся можлива увага. Прошу бути певним, що президент Реген поділяє Вашу турботу за пана Шухевича й інших, які терплять за свої переконання за залишною заслоною. Ще раз дякую Вам за Вашого листа”.

гато українців, особливо молоді, захопленої Актом відновлення УССД, яка бажала боротися проти обох окупантів. Повстання українців поширилось і на Волинь та інші місцевості, так що гітлерівці мали владу лише по містах, а до українських повстанців напливало що раз, то більше людей — українців та й інших поневолених народів, навіть втікачів з німецьких таборів „Ост”, концентраків. І тоді, в 1942 році, з тих усіх повстанських збройних відділів було зорганізовано загально-національну Українську Повстанську Армію — УПА.

Командиром УПА С. Бандера призначив ген. Тараса Чупринку, Командантом відділів УПА в загіллі було призначено Ростислава Волошина. Під командуванням ген. Т. Чупринки українські повстанці діяли не лише на Поліссі й Волині, але і в Галичині, на Лемківщині та на Правобережжі України. На Україні почався великий визвольний рух, до якого приєдналось українське населення соборої України. В боротьбі з німцями й большевиками вояки УПА знищили німецького генерала Люце, московського маршала Ватутіна, польського ген. Сверчевського та інших провідних ворожих полководців, як також знищили багатьох бійців тих ворожих армій. Навіть Микита Хрущов писав у своїх спогадах, що большевикам коштувало багато жертв, щоб зайняти Галичину, а особливо Карпатську Україну, де все населення, навіть дівчата, кидали гранати на большевицькі танки і тому боротьба з бандерівцями (так вони називали упівців) була велика й тяжка.

Коли німецька армія була розбита, а Гітлер відібрав собі життя, большевики були вичерпані війною, бракувало зброї, харчів, ліків. Тому вони заключили умову з польськими й чеськими комуністами, щоб разом воювати проти УПА (пакт трьох).

У 1944 році ген. Т. Чупринкою була створена УГВР — революційний уряд (голова — Р. Волошин), який видав Універсал до українського народу, як також було відновлено на

українських землях підпільну ОУНр під проводом ген. Т. Чупринки. УПА, разом із ОУНр боролася не лише з арміями гітлерівців і большевиків, але також і з ватагами КГБ та польських комуністів.

Для пропаганди про дії УПА та для переговорів з провідниками армії ген. Т. Чупринка вислав на захід начальника штабу УПА ген. Грицая і ще одного члена ОУНр, але їх затримала на кордоні Польщі польська розвідка й розстріляла. Також були вислані відділи УПА, які перейшли кордон до Німеччини, де ними заопікувався Провідник ОУНр і АБН, патріотичне громадянство.

Відомо, що війська НКВД вживали жорстоких, садистичних способів в боротьбі з вояками УПА, але ген. Т. Чупринка казав утівцям, що, не дивлячись на великі жертви, мусимо боротися, бо тільки завзята боротьба доведе до визволення України. Командир ген. Т. Чупринка з'єднав сили УПА - ОУН. Він був свідомий ваги боротьби, був перший великий стратег, який розумів, що найбільшим досягненням УПА було здійснення концепції єдиного, всенаціонального керівництва українським визвольним рухом. Бо навіть найбільше жорстокий терор і тортури большевицького окупанта України не в силі зламати твердого спротиву нашого народу.

Бойові й політичні успіхи УПА зацікавили сусідів України й вони виявили бажання провадити переговори з офіційними представниками українського народу. Тому, що такого національно-державного представництва не було, переговори провадило Головне Командування УПА під керівництвом ген. Т. Чупринки. Політичну доповідь про міжнародне становище і про УПА виголосив Головний Командир УПА ген. Т. Чупринка, а в дискусії говорилося про Українське Державне Правління, яке проголосило перед світом відновлення УССД. Великий Збір УГВРади зумів узгіднити думки старшого й молодшого покоління. Також жвавий обмін думок викликав звіт про стосунки головного командування УПА з представниками других держав і цілком прийняв пропозиції вихідців із Наддніпрянщини.

Відносно ОУН треба ствердити, що ОУНр не є партією: вона боролася і мислила колись і тепер національними, а не партійними категоріями.

Війна між двома окупантами України закінчилася в травні 1945 року. Але збройна боротьба УПА за відновлену незалежну українську державу проти большевицької Москви продовжувалась далі. В Білогорці коло Львова 5 березня 1950 року загинув у бою з великими силами большевиків Командир УПА ген. Тарас Чупринка. УПА втратила здібного командира, Батьківщину — Сина, патріота й героя.

Після смерті Командира УПА Т. Чупринки УПА продовжувала боротьбу ще до 1953 року. По десятюх роках боротьби УПА, не дістаючи ні від кого допомоги, маючий великий брак зброї, ліків, харчів тощо, при тому втративши свого Командира, змущена була перейти в підпілля, змінити тактику.

Большевики зайняли всю Україну. Бійці УПА, котрі потрапили в полон, розстріляні не були: їх заслали до концтаборів на далеку північ, де, змагаючись за своє існування, протестуючи проти нелюдських умов і відносин до арештантів, організували страйки, навіть повстання, саботажі, переставали виходити до праці тощо.

Шестидесятники й Семидесятники в сов. Україні виросли на крові й традиціях ОУН і УПА, і це сучасне нове покоління України завдячує їм свій націоналістичний український дух, бо пролита за свій нарід кров ніколи не пропадає без сліду. Так згинув ген.-хор. Т. Чупринка на рідній землі в її обороні, разом зі своїми бойовиками, не маючи страху перед московським окупантом.

Визвольні змагання укр. народу з-під московсько-большевицької окупації не чужі ідейно-патріотичній українській еміграції й вона підтримує їх морально й матеріально. Зв'язок революційної еміграції з окупованою Україною мусить поглиблюватися, ідея українського націоналізму все більше вкорінюється в окупованій Україні, український визвольний рух став одним з головних завдань українського політичного життя.

Вояки на еміграції заявляють на своїх сходинах: . . . „Гори, наша ватро, в честь вояків УПА, що підняла свій нещадний меч на ворога України в ім'я наших попередників за відбудову УССД! Освіти, ватро, поляглих, додай сили живим продовжувати розпочату святу боротьбу, бо для нас Україна понад усе”.

Предсідник УНП В. Мазур, промовляючи в радіо з нагоди 25-ліття УПА, зазначив, що час 1941-1953 рр. був періодом української державності, що держава вже існує тоді, коли принаймні на клаптику нашої землі існувала наша влада — ОУН-УПА.

ОУН і УПА були оперті виключно на фінансовій базі українців-патріотів, які повинні й далі складати датки на фонд оборони й визволення України.

Як відомо, Блаженніший Патріярх Йосиф говорив на другому Ватиканському Соборі про те, що майже мільйон вояків УПА воював під час Другої світової війни проти німців і большевиків і українське населення підтримувало їх морально й матеріально. Завдання української політичної еміграції — творити antimoskovсько-антибільшевицький фронт за визволення України.

УПА продовжила бойовий шлях української національної революції. Хоч минула війна й не принесла волі Україні, зате високо піднеслась політична свідомість укр. народу і його змагання проти московсько-більшевицького поневолення триває безперервно від закінчення Другої світової війни до тепер. Бо тільки завзятою боротьбою зможе наш український народ здобути Україні волю і всі права.

„СВОБОДА” ЗЦЕНЗОРУВАЛА ...

Репліка Надії Наум

„Америка” укр. і англ. мовами та ін. преса, в тому ж столична американська, подала 19, 20, 26 липня ц. р. інформації про підписання Президентом Р. Регеном Проclamation Тижня Поневолених Націй, де він називав і „поневолені в ССР народи”. Подано також фото з моменту підпису Проclamation в оточенні — вперше! — представників Поневолених Народів. Мік ними бачимо през. УККА проф. д-ра Л. Добрянського.

Але в „Свободі” з 24 липня — foto „скорочене”: відірвано ліву сторону, з д-ром Л. Добрянським ...

Михайло Пронченко

МАТИ

Україні

Не дружина, не донька, не син,
А з думок не виходить ніколи, —
Бачу степ її, хати і тин
І волошки, як очі, у полі.

Бачу, дівчина тужно іде
До криниці і сум розливас:
Вже п'ять літ нареченого жде,
Але він з чужини не вертає.

І вдову бачу туга в'ялить —
Тож бо в неї єдину дитину
Нелюдими в багнети взяли
І заслали в сніги, на чужину.

Бачу купи тих гнаних синів, —
Тож бо я з земляками-братали.
Скільки нас полягло в чужині,
Неповитих в китайку катами.

І за кожним із них голосив,
Провожав ув останню дорогу,
Вітер пісню від мене носив
Їм про неньку хорощу і вбогу.

Я люблю її в горі страшнім,
Її в серці найпершою маю
І солодкі ті й муки мені,
Що за неї від ката приймаю ...

Тихтамігда, 1939 (на сов. засланні).

Розстріляний, як член рев. ОУН, гестапо у 1942 р. в Кривому Розі.

*****
„ВИЗВОЛЕННЯ НАЦІЇ ОКРОПЛЮЄТЬСЯ
І ОСВЯЧУЄТЬСЯ КРОВ'Ю ЇЇ НАЙКРАЩИХ
СИНІВ. ЧЕРЕЗ ІХ СМЕРТЬ — ВЕДЕ ШЛЯХ
ДО ПЕРЕМОГИ!”

Симон Петлюра

В. Б-к

ДО ДІЛЯНКИ ДУХОВО-СВІТОГЛЯДОВОЇ

*„Сильна ідейно, духовно, світоглядово
й морально, однорідна революційно-
візвольна організація поневоленого
народу — це одногасно сила нації у її
боротьбі за визволення”.*

Ярослав Стецько

Коли говоримо про сучасний український націоналістичний рух, то маємо на увазі його організовану форму — ОУН під проводом Голови Ярослава Стецька. Це рух не тільки суспільно-політичний, себто це не тільки збройно-революційна боротьба в Україні проти всіх її окупантів; це не тільки ведення політики, роблення політичних акцій, інформація й пропаганда; хоч найбільше про це все читаемо і чуємо. Але це рух також і духовно-світоглядовий, який створив свою окрему ідеологію, на якій базується його ціла програма, тактика й стратегія революційно-візвольної боротьби, та його ціла візвольна політика, інформація і пропаганда.

Про ділянку духовно-світоглядову нашого руху чомусь сьогодня дуже мало пишемо, читаемо і чуємо, а ця ділянка фактично є *найголовніша*. Чому? На ідеології людина може виробити собі свій світогляд, свій зміст життя. А коли б багато більше українських людей, головно молодих, мали вироблений свій світогляд, свій зміст життя, на ідеології нашого руху, вони більше хотіли б і *краще вміли б діяти* в ділянці політичних акцій, пропаганди та інформації. Власне, тому в нас так мало активності в цьому, така мала участь молодих, бо *ми занебали проповідувати* наш світогляд, наш зміст життя, базований на ідеології нашого руху, проти того світогляду, того змісту життя, які подає нам в Америці наше зматеріялізоване оточення, яке сильно розкладає під оглядом ідейно-духовим, а головно нашу молодь.

Що більше, сьогодні ідеологія нашого руху є *одинока*, на якій ми могли б духовно посилити, оновити і оформити українську спільноту в Америці в організовану силу, більше свідому

своїх завдань помагати Воюючій Україні, але ми мусимо дуже застиковувати пропагування цієї ідеології серед нашої спільноти.

Справа світогляду нашого членства, нашої молоді, взагалі нашої громади, мусить бути найважливіша в *плані нашої праці*, бо дія людини, її поступування, чи поведінка, її характер — все це залежить від світогляду людини, себто від її поглядів, переконань, від того, в що вона вірить. Нехіть чи незацікавлення або байдужість української людини сьогодні щодо включення в суспільно-політично дію для допомоги Воюючій Україні, — це наслідки нашого *занебдання ділянки духовно-світоглядової*. Пам'ятаймо, що світогляд це не тільки збір ідей чи поглядів, але одночасно це також спрямовування наших стремлінь, нашої дії по лінії, визначеній нашими ідеями чи поглядами, а наше американське оточення цілком не сприяє нам чи не заохочує нас, щоб чим більше працювати для добра визволення України.

Отже, *духовість української людини*, себто її думки, ідеї, погляди, переконання, віра, свідомість, стремління, захоплення, треба *постійно підсилювати, культивувати* так як ту ниву на полі, яку треба постійно обробляти, виполювати постійно заростаючий на ній бур'ян шкідливих думок чи противних нам поглядів, які пріщіплюються нам, а головно нашій молоді, серед нашого оточення, у висліді чого настає деморалізація чи занепад.

Як довго ті ідеї, які подає нам ідеологія нашого руху, *стають висловом* нашого бажання, стремління, як довго ми тими ідеями захоплюємося чи переймаємося, так довго ті ідеї будуть для нас поштовхом до акції — до боротьби, так довго вони робитимуть нас і наші організації динамічними. Але коли ми під впливом інших ідеї (чужих нам і шкідливих поглядів) починаємо тратити захоплення нашими ідеями, перестаємо жити ними, тоді в нас настає брак поштовху і динамічності до праці в наших організаціях, тоді в нас настає занепад.

Кожна суспільно-політична організація мусить мати два основні складники: *ідеї* (ідеологію), які творять душу-істоту або внутрішній зміст організації, та *людей*, які реалізують ті ідеї і цим творять живе, діюче тіло організації. Тому сила організації однаковою мірою залежить і від ідей — ідеології та від людей — членів.

Ідеї самі собою ніколи не перемагають. Вони перемагають тільки тоді, коли їх носії — люди — ризикуючи власним життям з найбільшою самопосвятою борються за перемогу тих ідей. Тому, ми мусимо дуже посилити ідейно-духове побуджування нас, нашої молоді, взагаді нашої громади, себто мусимо сильно закти-візувати себе шляхом читання, дискусій, доповідей, вишкільних чи студійних конференцій, семінарів і т. п., але не тільки про наші історичні річниці, а також про теми, які відроджували б у нас, а головно в молодих, захоплення, віру, переконання та відданість тим ідеям чи поглядам, які пропагують наш рух та які мали б виповнити наш зміст життя в противагу до нашого зматеріалізованого оточення.

Ідейно-духова конфронтація

В процесі цього ідейно-духового побуджування ми мусимо протиставитися тим ідеям чи поглядам, які негативно або й шкідливо впливають на нас, нашу громаду, а головно на нашу молодь. Ми мусимо сильно протиставитися:

a. *Тим ідеям ги поглядам* нашого оточення, які зводять людей, а головно молодь, на шлях деморалізуючо-гедоністичного змісту життя;

b. *Тим ідеям ги поглядам* американських соціал-лібералів, які заломили Америку як потужну силу, а американську політику супроти Москви довели до цілковитого банкрутства;

c. *Тим ідеям ги поглядам* українських лібералів у нашій спільноті, які хочуть звести укр. визвольну політику також до цілковитого банкрутства, пропагуючи те саме, що й американські ліберали: „реалітетну” поділу щодо Москви, „еволюційні зміни” в ССР, визволення „легалістичним” шляхом людських прав чи дотримання „Гельсінкських Угод”, „лібералізацію” чи „демократизацію” московсько-імпер-

ського режиму, ну і також „відідеологізування” та „зінтелектуалізування” укр. визвольної політики.

Рівногасно з розголосенням наших ідей чи поглядів ми мусимо поборювати ті шкідливі нам впливи чи погляди, вказуючи на їх облуду та ворожість до нас чи до справи визволення України. Головно щодо українських лібералів ми мусимо розкрияти перед укр. спільнотою їх політичні наміри, як намагання одного ідеологічно-політичного і партійного середовища творити і опанувати якийсь „другий УККА”, таким чином розколоти укр. спільноту в ЗСА, а це йде на користь Москви.

Власне, шляхом такої ідейно-духової конфронтації настане в нас самих багато краще зрозуміння та переконання щодо нашого світогляду, ідеології чи політики, а головно серед нашої молоді. Настане активне захоплення, віра та відданість тим ідеям, поглядам і цілям, які ми пропагуємо і за які змагається наш Рух.

„УКРАЇНА — КОЛОНІЯ РОСІЇ”

Мюнхен. — Журнал — пресовий орган розгромленої Москвою в 1960-х роках підпільної української націоналістичної Організації Український Національний Фронт у ч. 14 з 1966 р. писав:

„Українці!

„З 1918 року українську землю топче червоний окупант. Україна — колонія Росії. Невичерпні багатства нашої землі стали джерелом агресивних потуг сов. імперіалізму. Наш народ став об'єктом жорстокої експлуатації”...

Однак: „Який народ може похвалитися такими славними Героями і такою чисельністю їх, як наш, український? — Жоден!”

У тім числі є ціна стаття „Під чоботом окупанта”.

УНФронт був створений у 1965 році, а розгромлений кагебістами у 1967 році, отже підпільна організація діяла лише два роки, але вилів її був великий та відчувається й нині в окупованій Україні.

Коли мегами небо злоба криє
І крушить твою вроду світову,
Я тоді з твоїм ім'ям вмираю
І в твоєму імені — живу!

„Ураїн” —
Басиль Симоненко

Промова ген. Джана Сінглаба на святі 40-ліття УПА у Вашингтоні

Під час святкування 40-ліття з часу створення героїчної УПА, що відбулося в урядовому будинку Канон на Капітолю у Вашингтоні 21 липня 1982 р., на запрошення дост. конгресменів Е. Дервінського і С. Стреттона — з рамени Краєвого Комітету Тижня Поневолених Націй та УККА, — з довшою промовою виступав генерал американської армії, герой війни проти комуністів у Кореї, голова Північно-Американського Відділу ВАКЛ дост. Джан Сінглаб з Каліфорнії.

У присутності понад 40 сенаторів і конгресменів та понад триста запрощених гостей різних націй, а також представників столичної преси і радіо, генерал Сінглаб сказав (у вільному перекладі):

Добре, що ми тут, на Капітолю, зібралися. Ми відзначаємо минуле і проєктуємо майбутнє. Два дні тому Президент Рональд Реген проголосив важливу проклямацію про Тиждень Поневолених Націй. Нині є два поневолювачі у світі: комуністична Росія і комуністичний Китай — останні імперські поневолювачі у ХХ столітті.

Сорок років тому в Україні, у боротьбі проти імперіалізму Москви і Берліну, — сказав ген. Сінглаб, — була створена Українська Повстанська Армія, яка билася за утвердження Акту 30 червня 1941 року — за незалежність і державність України. Німецькі фашисти були дурними політиками: вони відразу втратили тих, хто міг би бути союзником — поневолені Москвою народи. УПА виявила зразки геройства в змаганнях проти двох імперіалістів.

Президент УККА д-р Лев Добрянський, відкриваючи це святкування, згадав про кількох високих німецьких старшин, яких зліквідувала УПА, про Ватутіна, про Сверчевського. УПА була настільки рухливою і сильною ідеально і збройно, що в 1947 році Москва склала договір між СССР, ЧССР і Польщею для боротьби проти української армії, — сказав ген. Сінглаб.

Дух боротьби не згас і тепер, через 40 років! — сказав ген. Сінглаб, стверджуючи, що по-

неволені народи, а особливо українці „дають зразки боротьби у наш час також, то як дисиденти, то шляхом актів саботажу”.

„Американці ніде тепер не воюють, але миру немає, ми живемо в часі війни. Це не звичайна війна, а революційно - повстанського типу”.

„На Заході, коли постріли стихають, ми живемо за законами цивілізованого світу і миру, однак СССР і комуністичний Китай живуть за „законами ленінізму” з його постійною класовою боротьбою. Тому війна триває, з пострілами чи без пострілів”. — сказав промовець генерал.

„Світ поділений на дві частини. СССР веде війну не лише збройно, а займається, вишукуючи декого з Третього світу, під керівництвом комуністів, саботажем, терором, підривною діяльністю, економічною війною, дезінформацією, політичною війною”.

„Ми не можемо сказати, що живемо в мірі. Миру немає через комунізм-імперіалізм. Необхідне зміцнення і модернізація американської армії — для всього вільного світу. Лівиця в ЗСА хоче роззброїти Америку, але Америка прозріває. Захід повинен виробити стратегію боротьби проти двох тиранів”.

„Треба спинити процес здавання вільних народів, треба підтримувати революційні дії народів СССР і сателітних країн, треба наступати, а не лише боронитись”! — заявив генерал Сінглаб. — „Вільний світ має союзників у межах диктаторських імперій, в СССР і ком. Китаї. Польська „Солідарність” показує значення і силу спротиву. Правда має велику силу, вона в Польщі вже захитаила комунізмом. І в СССР наростає спротив поневолених націй”.

У кінці знаменної промови на Капітолі ген. Джан Сінглаб закликав американський уряд зміцнювати армію, поширити спеціальні війська ЗСА, зміцнити і поглибити у відповідному напрямку радіостанції „Голос Америки”, „Свободу”, „Вільну Європу”, створити Радіовисильню для Куби, щоб поборювати червону дезінформацію.

„Поневолені народи, — заявив генерал Джан Сінглаб, — мільйони людей чекають підтрим-

Володимир Мазур

СЛОВО - ПРИВІТ

НА ВІДКРИТТІ І ПОСВЯЧЕННІ ДО МУ ОУФРОНТУ В МІННЕАПОЛІСІ

Від імені Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки, від імені ГУ ООЧСУ і Екзекутиви братської Української Народної Помочі маю велику честь і приємність привітати вас із відкриттям і посвяченням нового дому!

Впродовж десятків літ Організації Українського Визвольного Фронту вдалося від українських центрів Міннесоті, у вашому гарному Міннеаполісі, мали власний скромний дім.

Скромний і непоказаний був він назовні, але насправді це була невгнута українська твердиня серед розлогих ланів Міннесоти. Він чимось нагадував мені нашу домашню, українську, скромну хату... Але ми ніколи не повинні забувати, що у тих скромних українських хатах на Батьківщині батьки-матері виховували для нашої нації провідних діячів політики, науки, літератури, культури і обох історичних Церков. Із скромних українських хат вийшли Симон Петлюра і Євген Коновалець, Генерал Тарас Чупринка і Провідник Степан Бандера...

Про українську хату сказав один поет:

Вона не палац золотий,
Не хмародеру буря... —
Але росли, росли у ній
Мазепа і Петлюра!...

А у вашому давньому скромному дому формувався політикум Організації Українського Визвольного Фронту серед зрізничованої громади, виховувалася патріотична українська молодь,

ки з Заходу. Вони є нашими союзниками, і ми їх ніколи не покинемо”.

Промову багато разів переривали оплесками.

Конгресмен Едварт Дервінський, а також президент УККА д-р Лев Добрянський окремо подякували ген. Джанові Сінг'лавбу за цінний виступ в ім'я могутності Америки і допомогти Поневоленим Націям. (Л. П-а).

починала розвиток наша фінаансова установа — Кредитівка...

Із стін старого дому, із громади, що гуртувалася при нім, вже понад 20 літ поповнюється і скріплюється наша центральна, крайового заєгу, установа — Українська Народна Поміч, яку маю честь очолювати.

Ваш невеликий скромний дім був семафором і дорожказом для наших земляків на крутых стежках сучасного світу.

Нешодавно, як вам відомо, Українська Народна Поміч переїхала із Пітебургу до великого українського центру — Чікаго. Ми мали у травні XX Ювілейну Конвенцію, а при тому відкрили і посвятили новий гарний дім Централі. На бенкеті з нагоди Конвенції промовляв Голова Прозоду ОУН, останній Прем'єр України Ярослав Стецько. Свою промову достойний гість назава дуже виразно: „На службі Нації”.

Достойний Ярослав Стецько підкреслив важу української хати — українського власного дому за океаном. Він тоді сказав:

„... Мої гратуліці за здигнення УНПоміччю чудової будівлі, якраз в час економічної кризи, що свідчить про те, як відданість ідеї, жертвеність, наполегливість праця, віра у власні сили може доконувати небудених діл”.

Очевидно, вам у здигненні цього чудового українського дому допоміг випадок. Але ніякий випадок нікому не допоміг би, коли б десятки літ тому не взялися передові націоналісти до праці, не жертвували гроша і труду, коли б не придбали першого, маленького і скромного дому!

Тепер ви переходите із скромної першої хати — до цього, дійсно репрезентативного, великого дому. Але душу дому, його зміст і суть — не творять самі стіни, хоч би і які вони були прекрасні! Зміст і суть дому творять люди, які в нім перебувають.

Нехай же цей дім буде не лише новим і роз-

кінним, але й духово багатим; нехай він продовжує світлі традиції скромної української хати, нехай цей дім стане центром ще активнішого виховання молодих українських поколінь в українському патріотичному дусі; врешті — нехай цей дім стане дорожказом для тих, що збилися або незвідомо зловилися на гачок новітнього малоросійства.

Ми тут, у далекому запіллі українського національного фронту, не маємо ніякого права на хитання у принципових справах визволення України і нашого наставлення до споконвічного ворога України. Ми не маємо права захищуватись і других захищувати, бо нашою найміцнішою зброя є наша тверда принципозість, наша незгнутість, наша прямолінійність у боротьбі з московсько-большевицьким ворогом України і всього вільнолюбного світу!

Ми тримаємо руку на живчику України, а не тих, кого перевезено сюди на московських „самолітах”!..

А Нескорена, Героїна Україна в 40-ліття створення героїчної УПА каже нам словами київського письменника Олеся Бердника, за-протореного Москвою на довгі роки заслання, — цитую:

„Зареєструйте Україну, як російську колонію, і допоможіть звільнитися від на-кіненої окупації!”

В нашій Нескоренії Україні, за висловом Достойного Ярослава Стецька, тривас „боротьба за владу Нації”. У цій боротьбі впали вже десятки тисяч героїв України. У цій боротьбі ми становимо запілля, яке активно і всіляко та різними способами і засобами допомагає рідному народові.

Московський окупант дуже попікся в Афганістані, навіки вже попікся в Польщі, Москва програс і в Ливані, і в африканській Еритреї-Етіопії, де червоних представників починають переслідувати відважні патріоти... Москва вже дісталася добру лекцію в Ель Сальвадорі... Москва вже не може сама прогодувати власного на-

селення... Америка під проводом Уряду Президента Рональда Регана швидко і успішно озброюється, та й комуністичний Китай відкидає вже будь-які переговори з москалями...

Пані й Панове!

Світ не йде дорогою комунізму, бо та доктрина явно збанкрутівала. Світ іде дорогою Націоналізму, як то й передбачав Микола Міхновський ще в 1900-му році, у праці під назвою „Самостійна Україна”.

А тепер я хочу висловити щире признання Організаціям Українського Визвольного Фронту у Міннеаполісі — за вашу незгнутість, послідовність, жертвоюність, здисциплінованість. Нечисленний гурток українських націоналістів у Міннеаполісі і співзвучна їм громада створили тут мостовий причілок, що став міцним запіллям для першої лінії фронту.

Понад 30 літ ви стоїте на стійці України, Національно-Християнської України. Не раз ми вже чуємося перевтомленими, роки роблять своє, але нам не вільно стати на півдорозі! Почате велике діло, реалізацію української державницької Ідеї ми мусимо довести до переможного кінця!

У цім новім, розкішнім домі треба далі виховувати нашу надійну патріотичну українську зміну. Маю на увазі Спілку Української Молоді, але маю на увазі також усіх українських батьків, дітей і молоді, які не відчуралися України заради білої заокеанської булки: тут усім вам с досить місця для дружньої праці і співпраці в ім'я Бога і України! Саме в цьому й полягає справжній, український, національний демократизм!

Шановна Громадо!

Відзначасмо дружню і велично цього року 40-ліття створення Армії Героїв УПА, яка понад 10 літ збройно утверджувала Українську Державність, проголошену 30 червня 1941 року у Львові. Готовимось наступного року гідно відзначити 50-ліття московського Голодомору в Україні — гідно виганувати пам'ять мільйонів безнезинно замучених Росією наших братів і сестер. У активній праці й співпраці готовимось і до недалекого вже 40-ліття створення Антибольшевицького Бльоку Народів — АБН, що припадає на черговий рік. А там надійде і слав-

**ЧИ ПОЖЕРТВУВАЛИ ВИ НА ПРЕСОВИЙ
ФОНД „ВІСНИКА“?**

Леонід Полтава

КАНІБАЛЬСЬКИЙ ТАНOK ДОВКОЛА КИЄВА

На підставі старовинних хронік відомо, що Москві тепер немає і 900 років віку, хоча вона пінеться, щоб бути „Всему миру галава”.

На підставі наукових джерел відомо також, що Києву в наші часи щонайменше 2000 літ. Коли взяти до уваги географічне розташування української столиці — над повноводним Дніпром, на високому березі, під захистом великих (тепер вирубаніх) лісів, то там існували людські поселення ще й перед антиами, нашими предками-державниками, столицею яких був Київ.

Багато літописних записів були підшахровані хитрими греками-імперцями, що видно наявіть на збережених рукописах літописців і хронік (ралтом виришає інший почерк, або помітні витирання й викресловання). Греки підправляли історію Русі-України по своїй імперській потребі: Київ мав стояти в затінку величі Константинополя, Церква-віра мали починатися тільки від Константинополя і т. д. Та навіть і в підшахрованих літописах ніде немає точної дати заснування Києва. Але з певністю знаємо, що рідний брат апостола св. Павла — св. Ан-

на дата тисячоліття Хрещення України-Русі, із столичним Києвом, якому тепер уже дві тисячі літ!

Ми — велика європейська Нація, яку московський ворог узявся русифікувати, нищити, переслідувати... Але впродовж довгої історії Україна знала багатьох окупантів. Були на нашій землі обри і торки, були татари, були турки і поляки, було їх багато, а де ж вони?.. — немає їх на Українській Землі! Коли будемо витривалими і міцними у цій останній боротьбі Києва проти Москви — ми переможемо, і тоді колись історик скаже про вас, про нас усіх:

Не даремно жили і боролись — спасибі вам навіки!

Дякую за увагу.

Міннеаполіс, Мінн.
Липень, 1982 р.

дрій був на місці сучасного Києва, „на київських горах” і проповідував там Слово Боже, і мав своїх послідовників-християн. Трьох із них проголошено святими, між ними і св. Риму, таке було ім'я одного з перших українських мучеників за християнську віру. Отже, не проповідував св. Андрій до пустелі, а до скупчения людей. Діялося це незабаром після мученичої смерті і Воскресіння Христового.

Ще перед Другою світовою війною в ССР було спрощено, здається, 800-ліття імперської столиці Москви. Тоді про Київ і про його вік мовчали, бо таких „точок” не було в плані російської компартії та її філіялів у так зв. республіках. По війні Сталін проголосив тост „за великий російський народ”, і все — у розумінні советської пропаганди — почало кружляти-танцювати знову таки довкола Москви та „матушки Росії”.

Але Сталін мусів якось уговортувати непокірних українців, яких до того це й було занадто багато, щоб усіх вивезти в Сибір, як то свідчив „сам” Хрушчов. Україна, як і Білорусь, стали членами-засновниками Об'єднаних Націй, не лише задля двох голосів на користь Москви, а й для затулення рота антимосковської української політичної еміграції: що ви бажасте більше?.. І були такі, що лозились на цей червоний гачок, як і тепер є такі, що ловляться на подібні гачки Москви.

Світові події тим часом розвивались явно не на користь московської імперії у формі ССР. Африканський континент покрився незалежними державами. Англія, Франція, Еспанія, Португалія, Голландія позбулися решток своїх колоніальних володінь. Розпались імперії — але не російська, себто не ССР, хоча там наростили підземні вулканічні сили. Про це свідчили: проголошення відновлення Державності України 30 червня 1941 року, Похідні Групи ОУН, безстрашна армія Героїв УПА, згодом — могутні повстання на засланнях у Сибіру й Азії, які загрожували полум'ям перекинутись на всі „республіки”, прихід в Україні Шестидесяти-

ків і Семидесятників, різних груп боротьби проти російсько-більшевицької окупації, створення Українського Фронту та ін. підпільних організацій, а там і заяви частини українців з Групи перевірки Гельсінських умов (розконспірованих), різке збільшення кількості вірних і цупке тримання українського народу при християнській вірі, при рідній мові, при своїх звичаях і традиціях...

Москва гасала від республіки до республіки, мов той ненормальний пожежник, який сам підпалював, а потім сам же й гасив...

Трест мозків у імперському центрі збагнув, що ніякими членствами у фіктивній ОН, ніякими позірними „урядами Української ССР” і т. п. заходами Росія не досягне русифікації, бо підкорені силою народи на русифікацію не йдуть і не підуть.

У Москві виразно зрозуміла настанову українського народу: геть з окупацією! Москва з переднього, з царських часів, досвіду знала, що заперечувати існування України, чи ін. непросійських народів — не дає нічого доброго, бо викликає ще більший спротив. Тому за вказівками Леніна і Ко змінили політику на визнання України, мови, культури, але з тим, що форма буде національна, а зміст — соціалістичний, читай, врешті-решт — московський.

Коли русифікаційний процес вже досить проник, особливо у містах України, тоді Москва голосніше заговорила про „єдиний совєтський народ” і збільшила натиск на російщення непросіян. Навіть покірного Шелеста вигнали з Києва й настановили червоного малороса Щербицького, який ще й за Сталіна виголошував в Столиці України свої промови російською мовою, себто мовою окупанта. У 1979 р. в Ташкенті москалі просто наказали „урядам” рееспублік ССР, щоб вони російщили свої народи, наявіть дітей у дитячих садочках та яслах!

Отак розперезана Росія дійшла до висновку, що можна йти ще далі, адже КГБ виарештовує і пріборкує Нескорених, українська еміграція все ще замало допомагає Україні. А вільний Захід — і досі в полоні московських імперських баєчок про „Раша”...

Цього року Москва зчинила пропагандивний

ДО 2000-ЛІТТЯ КИЄВА

Василь Стус

*Сосна із ногі випливла, як щогла.
Грудей торкнулась, як вода — весла,
як уст — слова. І спогади знесла.
мов сонну хвилю. І подушка змокла.*

*Сосна із ногі випливла, мов щогла.
І посвітилася болем далина.
І ссе — вона довкруг — одна вона.
Та тільки терням поросла дорога.*

*Сосна росте із ногі. Горілиць
з-за оболоку світнула Софія.
Десь галактичний Київ бронзовіс
у мерехтінні найдорожжих лиць.*

*Сосна пливе із ногі і росте,
як тінь Вітгизни о порі смеркання.
А ти уже потойбіг, ти — за гранню,
де видиво гойдається святе.*

*Там — Україна. За межею. Там,
лівіше серця! З горя молодого
сосна стриміє з ногі, ніби щогла,
а Бог шепоте спрагло: аз воздам!*

(Василь Стус — політв'язень Москви)

крик про 1500-ліття Києва, хоча ця дата висипана з брудного пальця, і тепер завела довкола українського Києва свій канібалський танок.

На еміграції старалися догадатися, чому це якраз 1982-й рік вибрав ворог України і всього вільнолюбного світу для 1500-ліття Києва? Виявляється, що коробочка — „ларчик просто откривался”: у 1982 р. припадає 60-ліття з часу насильницького створення Советського Союзу — ССР, отже треба цю дату підмурувати „історичною подією”. Для цього вибрано штучну дату — 1500-ліття Києва. Мовляв, 1500 літ тому це був „єдиний масив” слов'янський, одні ціле, отже й тепер у Соб. Союзі знову встановлюється „одно ціле”, під маркою „єдиного совєтського народу”...

Московський гавляйттер в Україні В. Щер-

бицький — член Політбюра ЦК КПСС у Москві і перший секретар комуністичної партії в Укр. ССР, у Києві, виступив у Києві на „зборах, присвячених 1500-літтю Києва” де „місту вручено орден дружби народів” тощо. „Літературна Україна” ч. 22 з 1982 р. навела такі слова Щербицького:

„Глибоке спільне історичне коріння у наших братніх народів. Здавна зійшлися воєдино їх шляхи, злилися долі” — українців, росіян і білорусів”.

Давши такий історичний нібито „підмурівок”, московський гавляйтєр сказав:

„... Ювілей столиці Радянської України, відзначив далі промовець, — це яскраве свято дружби російського, українського, білоруського, всіх братніх народів нашої країни. І знаменно, що нинішнє торжество проходить у рік 60-річчя утворення СРСР. З народженням єдиної союзної держави, в ході творення нового суспільства склались і зміцніли велике братерство людей праці, чуття єдиної родини, непорушна ленінська дружба народів”...

Той же Щербицький прочитав по-московському з написаного в Москві „трактату” й таке:

„... Київ за порівняно короткий період часу пройшов шлях від невеликого укріпленого містечка полян до столиці могутньої східнослов'янської держави — Київської Русі. Йому належить найважливіша роль у формуванні єдиної давньоруської народності — спільноД етнічної основи російського, українського і білоруського народів, таких близьких, за висловленням В. І. Леніна, і мовою, і місцем проживання, і характером, і історією”.

Далі Щербицький заявив:

„А в тяжкі часи феодальних міжусобиць і чужоземного гноблення, в годину суворих випробувань народні маси України звернули свої погляди до Північно-Східної Русі, де швидкими темпами йшов процес консолідації земель навколо Москви і утворилася централізована Російська держава. Ця могутня держава стала величезною притягальною силою до братського єднання”.

Іншими словами сказавши, виходило б, що

Україна тільки й думала про поєднання з Росією, що Росія-Московщина нібито існувала вже й тоді, коли Україна була в ранньому середньовіччі великою європейською державою... Їдеться Москві при цім ще й „доказати”, що українці й білоруси — це слов'яни, а москалі, мовляв, також, хоча відомо з історії, що москалі це пізніший утвор з мішанини слов'ян із угро-фінськими та ін. півдикими племенами, і що їхня рідна мова була не слов'янською, що християнство, письмо і т. д. прийшли в Росію-Московщину через Україну...

Все це намагається Москва викреслити з історії і з пам'яті українського народу. А щоб міцніше обплутати Захід павутиню лжі, москалі доручили зізвіть в ОН та в ЮНЕСКО відзначати 1500-ліття Києва у їхній, московській інтерпретації, задля оправдування російщення і нищіння національних мов та культур підкорених багнетами Муравйова неросійських народів.

Але ці московські лже-святкування дають велику нагоду українській політичній еміграції, науковцям з НТШ, УВАН, УММАН, укр. Гарварду й ін., усім українським самостійницьким організаціям і товариствам виступити — як до того й закликas Екзекутива УККА в Америці, а також Президія СКВУ, а в політичній площині — Президія Світового Українського Вільного Фронту, виступити в найрізноманітніших формах в обороні прав українського та ін. неросійських народів на рідні мози, культури, врешті-решт — рідні самостійні держави!

Тепер треба нових наукових українських видань рідною і англійською та ін. мовами на ці теми. Треба маніфестацій і антимосковських ка瓦альяд. Треба листів до членів американського Конгресу в спрэві насилия над Україною. Треба наукових панелів з участю українських і американських чи ін. науковців... Саме тепер, у 40-ліття створення Армії Героїв УПА — на вияв глибокої пошанти і вдячності за їхній безсмертний у віках подвиг, — треба як ще ніколи інспілти у всіх можливих формах боротьбу проти московського канібала ХХ століття, який завів дикий танець довкола нашого Києва, щоб його остаточно затоптати в петровсько-петербурзьке болото!

Богдан Лівгак

Гуляйпілля діє

У „Свободі” було вже досить новинок про дії крамольників. Гідне уваги те, що УНС починає відверто давати „пособія” для крамольників із загально-національних фондів. Над тим повинні застановитися члени УНС, які з крамолою не мають нічого спільного.

Гуляйпільники, вже ось другий рік добігає, — „гуляють по полі, та й годі знайти їм вимріяної долі”.

Дозвольте запитати: чого їм „гуляти”, адже вони свою централю давно вже мають і газету видають, де всякі плюгавства виписують?

З дозволу сказати, що ж таке ога „Асоціація Українців Америки”, яку вони „сплодили” після років тому? І — о диво-дивезне: ця „Асоціація” по якомусь часі „зайшла” до УККА! А потім знову „вимуфувалася”, слухаючи підшептів диявола.

І. Кедрин впоров ще іншу новинку. Він фантазує про „пуч”, який нібито плянували фронтиці на Конвенції УНС.

Також з огляду на шалений русифіаторський натиск на Рідних Землях — треба тут більше уваги звернути на сираві рідної мови і культури, видавати більше фондів на рідне шкільництво, треба книжок для дітей і молоді українською мовою; треба ставити для них вистави українських театрів, випускати для дітей і молоді відповідні платівки, прозірки-сляйди з героїчної історії України (а також зображені на прозірках і історію московського азійського царства).

Розпочався новий сезон. Членство ОУВФронту має бути знову в авангарді боротьби проти окупаційної Росії — у всіх формах і виявах.

Могутня, пробоєва Революційна ОУН дас усім, хто хоче бачити, зразки у боротьбі України за рідні права. Йдімо ж за цими зразками до остаточної перемоги, твердо знаючи, що ніколи не було вічних імперій, але завжди були Борці проти імперій — і вони в остаточному висліді завжди перемагали!

Не знаю, з яких джерел зачерпнув Кедрин таку плітку, може це з тих самих „каналів”, про які він писав зараз по Конгресі УККА...

Деякі „матеріяли” здобув він із „Лиса Микити”. Там були достовірні дані, як це фронтівці „ладувалися” опанувати УНС.

Редактор „Лиса Микити” дуже образово змальовав цей плян. Там є всякого рода „тульса”, гейби ще із середньовіччя, включно зі залізними ломами, мотузям, ну і з традиційною українською сокирою (так і Москва малює...). Думаю, що Кедринові цілком дух заперло, коли він побачив таку „амуніцію” в „Лисі Микиті”.

Та то ще не кінець „революції”.

Уяві редактора „Лиса Микити” безперебійно дальше працювала. Перед Конвенцією УНС редактор дістав якийсь спеціальний творчий гін.

На рисунку була будівля, де мала відбутися Конвенція УНС, а побіч була купа румовищ. Наче гураган перейшов, або прямо вулкан св. Гелени спалив усе на попіл.

З пояснення знаємо, що це — „робота” фронтівців...

Чи ж малярська кисть редактора „Лиса Микити” не могла надихнути творчу фантазію Кедрина?

Не минув „Лис Микита” і УНС. Були два образочки з метеликом.

Ми добре пам'ятаємо, хто починав „ізход” з демократичного ХІІІ Конгресу УККА.

В началі був якраз цей вже „історичний” метелик.

Пам'ятаємо, як цей метелик страждав у шпиталі, перефорсувавшись писаньчиками про „безславний” Конгрес...

Чи є якась зміна в УНС? Жодна. Для опозиції там нема місця. „Свобода” УНС — це трибуна для влади імущих антидемократів, які навіть Звернення Патріярха — відкидають.

А це нічого доброго не ворожить.

Богдан Лівгак

СПРАВЖНЯ СВОБОДА І СПРАВЖНЕ ЩАСТЬЯ
ПРИЙДЕ ЛИШЕ ТОДІ, КОЛИ ВІЗВОЛИТЬСЯ
МОЯ БАТЬКІВЩИНА УКРАЇНА, —

Іван Кандиба, політв'язень Москви

Надія Наум

НОВІТНІЙ МАЛОРОСІЯНІЗМ, або КОЛИ ХТОСЬ НЕ ВІРИТЬ У ВЛАСНІ СИЛИ...

Хто такий і що собою являє п. Мирослав Семчишин із Чікаго, Ілл.? Звертаємо увагу на нього, бо його міркування є найбільш типовим виявом недовір'я до власних сил власного народу.

Перш за все, звідки п. М. Семчишин, сидячи в Чікаго, Ілл., уявя, що 99 відсотків українців на окупованій Батьківщині „співпрацює з ворогом”?

Чому він з таким завзяттям виступає в обороні кол. сов. генерала П. Григоренка, який скидає провину за Катинь на Україну, а про СССР пише в московськомовній закордонній пресі як „Наша страна” (і жертвує з дружиною на „Новое русское слово”...).

Тут подаємо типові „міркування” цієї особи.

У „Америці” з 1-го липня 1982 р. на запит Редакції про можливості співпраці „в головних питаннях визвольної політики” п. М. Семчишин писав:

„Проект поділу на ролі „революційні” і „консервативні” не дуже вдалий, бо ділить громаду на — сказати б — опортуністів і патріотів, або може так бути інтерпретованій. Витворюється подвійність ідеології і тактики, а це знову може довести в результаті до внутрішньоукраїнських конфліктів.

Якщо себе якісь політичні групи оприлюднюють „революційними”, це їх право і привілей. Але санкціонувати це — пахне ще одним двоподілом і ворожногою. Твориться кляса „суперпатріотів” і „унтерпатріотів”. А в тім хто, де і коли може сьогодні робити революцію в Україні? Історія подій останніх 2-3 десяток років і останнього року вгить нас, що революції можливі хиба в державах Латинської Америки і то за допомогою Москви та Куби. Інших революцій покищо ми не багати. В українському випадку — це фікція, тимбільше, коли таку „революцію” концептується з закордону”.

Очевидно, п. М. Семчишин забув про Іранську революцію і багато інших, включно з угорською, чехо- словацькою, східно-берлінською і тепер — польською... Революція це не лише барикади і постріли — це також революція Нескореного Юрія Шухевича, Василя Стуса, Ліни Костенко і Оксани Мешко, і Олексія Тихого, за якими стоять причасні мільйони...

На інше запитання Редакції органу СУК „Провидіння” „Америки, з 8 червня ц. р., про те, чи треба толерувати осіб, які співпрацюють або шукають доріг до співпраці „з нашими ворогами”, цей же п. М. Семчишин із Чікага заявляє (покликуючись на співпрацю екзильного уряду УНР із екзильним, у Лондоні, польським урядом):

„А якщо так, то для того засуджувати всяки контакти генів Гельсінкської групи, зокрема ж ген. В. Григоренка з деякими російськими групами на еміграції (ти пак у Сов. Союзі), вважаючи це зрадою? Чайже і між історичними росіянами і теперішніми були і є прихильні нам групи, отже не однаковою міркою міряємо наших ворогів, і всім нам відомо, яке політичне середовище узурпує собі право на непомилність у цих справах. Ще раз підкреслимо, що тут не справа у співпраці з ворогом (99% наших земляків на Батьківщині співпрацює з ворогом), а в політичній тактиці в необхідних контактах, які нам корисні.

Мирослав Семчишин
Чікаго, Ілл.”

Писав Тарас Шевченко: „Польща впала та їй нас придавила”. Тепер розумні польські діячі бачуть, що Україна впала, та їй Польщу придавила, і багато ін. народів потрапили у московське ярмо.

П. М. Семчишин не бачить великої співпраці АБН з урядами інших країн, і не лише екзиль-

ними, але та співпраця скерована тільки і виключно проти єдиного ворога — Росії. Але ж ні, він буде вишукувати між русекімі білих ворон, підтримувати малоросійщину чи другу власовщину у формі кол. сов. ген. Григоренка... І де тоді, коли підпільній сучасний автор в окупованій Україні Степан Говерля у недавно переданому на Захід творі „Дисиденти” виразно окреслює русських дисидентів, як рятівників цілості Росії — цілості! — цілості імперії! — і так же виразно ставить справу щодо України: здобуття УССДержави.

Ніяке українське політичне середовище не узурпує собі „права на непомильність”, але є велика різниця між принциповістю в боротьбі з останнім ворогом України і політичною жайкою драгоманівського типу, якою займається названий пан і іже з ним.

Українська національна культура — не лише політична! — давно відкинула недовірків. У цьому сила не лише Революційної ОУН, а й сучасної Революційно-націоналістичної Нескореної України.

Названого пана годі інакше окреслити, як за кордонним малоросом.

Литовське підпільне видання „Аушра” ч. 20 з 1980 року писало: „Україно, ти наша надія!” — а що твердить закордонний малорос?

ЧЕРВОНИЙ МАЛОРОС ПРО ОУН ТА УПА

Червоний кагебіст-малорос В. Стиркул у памфлеті пасквілі під наг. „Нам’ять не прощає” („Літ. Україна” ч. 30 з 1982 р., Київ) намагається поєднати вогонь із водою, сугеруючи, що славетна УПА співдіяла з фашистами. Сам „стиль” каже про все: „банди ОУН — УПА”, „недобитки з УПА” або ще більше: „СД, СС, УПА”... Малорос намагається очорнити сучасну діяльність революційної ОУН за кордоном та репетує про „покару”... Не турбуйся, московський вислужнику: покара буде!

СИБІРЯКИ НА УКР. ФЕСТИВАЛІ У СВІДНИКУ

Цього року на Український Фестиваль у м. Свіднику, ЧССР, з участю багатьох мист. місцевих колективів, — Москва прислала для виступу не мистецтв із України, а із Сибіру (з Бурятії) хор, який виспівував... славу Росії. Це викликало несмак навіть серед чехів та особливо словаків.

ЦІННЕ ВИДАННЯ СУВФРОНТУ І АДУК

Друкарня Вид. спілки „Гомін України” у Торонто опублікувала невелику, дбайливо ілюстровану й видану книжечку „2000-ліття Києва, 1600 років української державності, 40-річчя УПА”. Шкода, що це видання не має одного короткого наголовку, але воно зразкове в багатьох ін. відношениях.

Сама обкладинка і чарус, і буде людину: непідписаній малляр прегарно зобразив княжого українського воїна, а на першому плані — воїна-героя УПА в мазепинці, з тризубом, і з автоматом у руках, на тлі прaporів.

Зміст збірника складає відповідне Звернення ОУВ Фронту і Президії АДУК, Звернення з нагоди 40-ліття УПА, підписане Президією Світового Укр. Визволального Фронту, на чолі з д-ром Р. Малащуком, стаття М. Брайчевського „Скільки років Києву”, стаття М. Чубатого про Антів-предків українців, друга ст. М. Брайчевського про Божа — царя згаданих Антів та довший огляд д-ра Богдана Стебельського „Чому окупанти визначили Києву 1500-річчя і як його відмічують”. Між ілюстраціями репродуковано образ Мирона Левицького „Княжі дружинники”.

Брошура — цікава змістом і буде вартісною пам'яткою святкування 2000-ліття Києва та ін. історичних дат у 1982 році. (п.).

ЗНОВУ СУДИЛИ НЕСКОРЕНОГО ВАСИЛЯ МАЗУРАКА

„За зраду Батьківщині”, участь в ОУН і терористичних акціях проти колаборантів Москви Івано-Франківський обласний суд засудив Василя Мазурака до 15 років позбавлення волі з конфіскацією майна. Студент педучилища В. Мазурак, проходячи практику в школі рідного села Виноград, співробітничав з „Бурим” і „Шрамом”. Мазурака вже раз судили ще в перші роки після війни.

Якийсь кагебіст В. Шляхтич написав у „Радянській Україні” з 4 червня 1982 р., що боївка ОУН діяла і в 1954 році та „тільки на Івано-Франківщині за 1944-1954 роки... вони вчинили близько трьох тисяч терористичних актів і погубили до 11 тисяч (?) чоловік”.

Яка б не була цифра, але вигублювати комуністів та запроданців — Богоугодне діло. Названа кагебістом цифра — то один із величних пам'ятників Провідникові ОУН Степанові Бандері і Головному Командирі героїчної УПА ген. хор. Тарасові Чупринці.

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА

Оксана Керє
АДУК

ДЛЯ ВАСИЛЯ СТУСА

Так просто все: напишеш каяття
І роздобудеш право на життя.
Лише десяток слів чи фраз —
І все вчорашиє вернеться нараз...

Микола Руденко

Гіркі слова поета, який, очевидно, не написав каяття. Не писали його інші українські в'язні, котрі караються по московських тюрях десять, двадцять, тридцять років. Бо є в „країні соціалізму” така дивовижка: за вірш, за спротив сваволі, за бажання бути собою, бути людиною — саджають у тюрму, з якої, туди ввійшовши молодим, вийдеш або скаліченим старcem, або зовсім не вийдеш...

Скупі відомості про цього чудового поета, автора біля трьохсот поезій і багатьох поетичних перекладів, написаних за коротесенький період волі і переважно в тюремних келіях, не говорят...

ТИН ВІДЗНАЧЕНО В НЮ-ЙОРКУ

Булицями метрополії відбуває величний Похід Волі 1-го липня 1982 року — напередодні 25-ліття проголошення американським Урядом Тижня Поневолених Націй, що припадає на 1983-й рік. (Закон 86-90 з 1959 р.).

Понад 400 представників України та ін. поневолених народів, на чолі з конгресменом М. Біяджі, стейт. сенатором Кнорром, головою ПАБНА П. Войтенусом та багатьма іншими діячами маршували по місті з відповідними транспарантами, роздавали протимосковські листочки.

Від України були голова Укр. Відділу АБН і голова КОУАО інж. М. Шпонтак, директор Канцелярії УККА міг'р. Ярослав Савка, представниця УНР в Екзилі п-н С. Букшована, п-н Роксоляна Потер — видатна суспільно-громадська діячка, та ін. З походом їхало також авто „Солідарності” — Польща. Святкування було пов’язане з відзначенням 40-ліття геройчної УПА. У Центральному Парку виступали численні промовці.

Радіо, телевізії — канали 2, 4 і 7, часописи „Дейлі Ньюз” та популярний „Ньюз Врлд” принесли доказадні інформації про цю важливу подію в боротьбі проти імперіалістичної Росії.

рять нам багато: де, звідкіля, з якого кореня виріс цей упертий, непримиримий завзятий ко- зарлюга, якого не купиш навіть ілюзією волі в улюблений Батьківщині-Україні.

Він народився на Винниччині, на землі гайдамаків, а зчився і оформлював поетичний талант на Донбасі, в індустріальному краю, що видає не тільки цінні мінерали, але й надзвичайно багате духове багатство — українських письменників, поетів, учених. Аж дивно, як серед тієї міжнародної громади шукачів щастя, що нагадує аляскинські золоті нетрі, знайшлися і об’єднались духові вартості. Хоч Донбас і не лежить на вільних просторах Америки, відкритої для кожного відважного підприємця, він був прибіжищем перед голодною смертю для українського селянина, і насильною смертю для українського інтелігента, і ще більше для творця української культури. Глибокі шахти — найкращий сковорік від режиму окупанта...

З Донбасу, як і з усіх кінців України, лежить шлях до столиці, до збудованого і зросійщеного Києва. Туди прослався шлях і Василя Стуса. І він став би прикрасою Київської Академії, столичних видавництв, літературних сальонів... Для цього мав усі дані: талант, культуру, зшаленою пожадливістю придбане знання. Та на перешкоді зовсім оправданій кар’єрі стала поетова правота. У статті про Тичину під наг. „Феномен доби”, яка пропала в темних кораблях КГБ, Стус написав відверто, що „Тичина живіший од живих і мертвіший мертвих” та що слава найкращого поета доби стала „словою пігмея”. А в статті „Зникоме розцвітання” про поета Свідзінського була така фраза: „В тридцятих роках справжній інтелігент був абсолютно небажаною особою, отож не дивно, що інтелігенти були винищені до пння”...

Не дивлячись на важкі хвороби, які підточують його виснажений тюromoю і засланням організм, Стусові після короткої передишки на волі, коли його привезли до Києва на „перевилювання” (лише десяток слів), пришили новий термін ув’язнення, систематично знищуючи додатковими шиканами, викраданням та нищенням творів. Так загинув з ласки кримінальних наглядачів дорібок його 15-літньої поетичної та перекладної праці (600 творів)!

Алла Коссовська

O С I Н Ъ

*Під золотими деревами
З тобою ми гуляли вдвох
І вігні небеса над нами
Свое роскинули шатро.
Було так тихо, наге в храмі,
Й на серці радісно було...
Під золотими деревами
З тобою ми гуляли вдвох.
Ішла осінь легкими стопами,
Ми йшли із нею крок-у-крок...
Під золотими деревами
З тобою ми гуляли вдвох.*

„КВІТУЧІ БЕРЕГИ” — ЦІННЕ ВИДАННЯ

Хоч і яке скромне, друковане на звичайній друк. машинці, але об'ємисте, на 100 стор., видання „Квітучі береги” — „сторінки зв'язку кол. громадян Стрийщини” — ч. 19 — широко рекомендуємо прочитати, особливо в жовтні місяці. Справа в тому, що у тім числі є багато матеріалів про сл. п. Провідника ОУН Степана Бандери, крім ін., так би мовити, земляцьких, матеріалів.

Постаті великого Сина України присвятили свої статті і спогади такі автори, як Осип Бандера, М. Щербак, Іван Дурбак, Г. Мельник, д-р Роман Малащук та ін.

Марія Г., гітагка „УНС”.

Нині поет Василь Стус, не дивлячись на молоді роки, на березі смерті. І не знати: чи плакати над його долею, чи подивляти високі прикмети надлюдини, яких прояви, всупереч твердженням деяких мудрагелів на еміграції заперечують з рації їхніх нібито дослідів над українським народом (на еміграції).

Який він поет, можна побачити, купивши і вчитавшись у його поетичні збірки „Зимові дерева” і „Свічка в свічаді”, що вийшли на Захід без його відому. Читаймо ці поезії і наснажуймось духом козацької історії, що не переводиться на спалений до тла українській землі.

Ділжмося з націоналістичним Активом й українською громадськістю сумною вісткою про те, що 17 липня 1982 р. відійшла від нас у вічність в Нью-Йорку

сл. пам. ІВАННА З ОБУХІВСЬКИХ ДАЦЬКІВ

нар. 1913 р. в Україні. Закінчила гімназійні студії в Тернополі. Покійна була довголітнім членом ОУН, зокрема на Заполярній полосі, куди була присуджена на досмертне перебування. Пережила там десять років страждань, звільнена з примусових робіт через інвалідність. Арештована у Львові, де довший час перебувала неприписана після ув'язнення її чоловіка, провідного члена ОУН, — була заслана на каторгу в Заполяр'я.

У кожному місці свого перебування працювала в націоналістичному, патріотичному й релігійному дусі, зокрема серед молоді в Заполяр'ї, виховуючи її, за що була часто переслідувана. Її патріотична активність, жива капуча натура, динамічність не покидали її. Жертвенність для справи визволення була провідною ниткою у всій її діяльності ціле життя.

Коли в 1965 р. повернулася з Сибіру на Україну, в пляні репатріації дістась до Польщі, звідки була перевезена родиною до ЗСА.

Працюючи важко все життя, як теж у ЗСА, завжди старалася усім допомагати, маючи надзвичайне зrozуміння до людського горя, яке супроводжувалоувесь її життєвий шлях.

Захворівші на невилікувальну важку недугу, — мужньо пройшла і цей останній етап свого життя з вірою в Бога і з переконанням, що її життя-боротьба-страждання за визволення України не будуть даремні, а прийде день Воскресіння України, для якої жила і терпіла і з думкою про неї вмиряла.

Складаємо вислові найглибшого співчуття її Мужеві мігр. Ярославові, усій Родині в Україні й на чужині.

Вічна і славна пам'ять Незабутній Покійниці! — Поздругі по Ідеї і Чині!

Хай чужа земля буде їй легкою!

Похоронні відправи відбулися 20 липня 1982 р. в церкві св. Духа біля Нью-Йорку.

Замість квітів на могилу Покійниці Родина просить скласти даток на загальні чи добродійні цілі.

**ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
(ОУН)**

Замість вінка на могилу Покійної Іванки Ярослав і Слава Стецьки склали 100 нм на зовнішньopolітичну діяльність ОУН. Провід ОУН складає 100 нм на допомогу українським політичним в'язням.

Панько Незабудъко

„Корисні ідіоти” (Фейлетон)

Двадцяте століття створило серед людей такі з духової тогки зору нові типи, про які ніхто не відав і не гував перед тим напротязі всієї довгой-предовгої історії людства.

Довершилось формування демолібералів, які завзялися формувати світ наперекір його природним законам. Убралися в пір'я комуністи, які, де лише б не прийшли до влади, перевертують життя людини догори ногами ще й вивертують його наєворіть і такими моркістськими „благами” завзялися „ущастливити” весь світ. Чортопорохом скрізь появилася сила-сильна різних патіофістів, які страх як бояться запаху воєнного пороху, які хогуть миру на віть за всяку ціну. Десь узялись і оборонці людських прав, які на Заході запримітять вам найдрібнішу познаку порушення людських гі національних прав, але ніяк не годні запримітити тотальніх порушень прав у комуністичних тоталітарних державах, особливо в супер-державі „где так вольно дишет геловек”. Бур'яном виростають так зв. „корисні ідіоти”, яких ні виполоти, ні іншими способами не знешкідливити.

Тут зупинимось над дуже поширеною, особливо на Заході, духовою породою людей — „корисними ідіотами”. Духово це страшно некмітливий тип, сліпий, глухий, тутий, який не може розібрати, що добре, а що погане. Привези такого типу, наприклад, в Україну, в голодову облогу, спеціально зорганізовану режимом для винищення найбільш консервативного національно елементу нації — селянства, і покажи йому лише одне советське „потьомкінське село” — і він на все горло горлатиме, що в Україні немає голоду, а „заможне, кеїтуге життя”. Або покажи йому українські шаровари і голан, і тим легко переконаєш його, що український народ користується всіма правами особистої і національної свободи! Або завези такого типу до однієї з показових фабрик ги заводів, і

він буде доводити вам ще й забожиться, що соціалістична технологія дуже висока.

Заведи його до однієї з кращих шкіл ги наукових інституцій, і він співатиме вам советську „солов'їну” пісеньку про „передову” соціалістичну науку.

Візьми його на „октябрський парад” і він до зануди стане тарабанити про „залізну єдність „советського” народу”.

Покажи йому показову церкву і він зразу стане молоти-перемлювати про релігійну „свободу” в Словдії.

Або докажуйте їм, що розгленування СССР на ряд незалежних національних держав зліквідує раз назавжди марево гереної московської загрози для решти вільного ще світу, а вони з ослягою впертістю будуть твердити, що сильна, неподільна, російська імперія потрібна, щоб зберегти рівновагу наростаючі силі Китаю... I так далі.

Недавно ось до них долугився великий оратор-балакун, який вважає себе мало що не апостолом Христовим. Це проповідник Біллі Грем. Природа-мати, наділюючи його не абиаким довгим язиком, поскупилася, однак, йому великого серця й бистрої сміливості. Перебуваючи в Москві з нагоди „конгресу миру”, інспірованого московськими „мирносцями”, він наговорив там цілу купу такого, що й купи не тримається. Багув він там „релігійну свободу”, „не завважив”, як хтось із слухачів під гас його публічного виступу розгорнув плякат з написом, що розкривав усю забріханість релігійної політики комуністів; навіть закликав народ підтримувати советську владу, бо ж „кожна влада є від Бога”! Не захотів зустрінутися з представниками тих підсоветських баптистів, які не пішли на співпрацю з безбожним режимом, і нарешті забув, ги свідомо ухилився від самої основи християнської науки, яка вгить, що „найбільша любов є тоді, коли життя віддається за друзів своїх”. Тим показав він наявно, що розум його не дорівнює довжині його язика, що він ніби хог ї велика людина, але душа в нього маленька-миршавеенська і що він, замість послужити Христовій правді, послужив дияволській брехні і тим самим пошився в „корисні ідіоти”.

ЧЕРЕЗ ОЩАДНІСТЬ ДО КРАЩОГО ЗАВТРА!
УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ ПЕВНІСТЬ

SECURITY SAVINGS & LOAN ASSN.

936 N. Western Ave., Chicago, Ill. 60622

312-772-4500

ФІЛІЯ:

**2166 Plum Grove Road, Rolling Meadows, Ill. 60008
312-991-9393**

- В «Певності» Ви одержуєте найвищі відсотки на всіх родах ощадностей, нараховувані щоденно від дня вкладу до дня вибору й виплачувані квартально
- В «Певності» Ви одержуєте відсотки від відсотків.
- В «Певності» Ваші ощадності обезпечені Федерально Агенцією до суми 100 тисяч доларів.
- В «Певності» Ви можете відкрити пенсійні конта, т.зв. IRA і Keogh, чекові конта та користати з першою депозиту пенсійних чеків.
- В «Певності» є до Вашої диспозиції різного рода щадничі Сертифікати.
- В «Певності» є вогнетривалі скриньки для перевозування цінних речей.

**ЩАДІТЬ І ПОЗИЧАЙТЕ В УКРАЇНСЬКІЙ ЩАДНИЦІ «ПЕВНІСТЬ» —
НАЙБІЛЬШІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ФІНАНСОВІЙ УСТАНОВІ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!**

**ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА СУМА
В ЙОНКЕРСІ, Н. Й.**

ВИДАЄ ПОЗИЧКИ СВОЇМ ЧЛЕНАМ ТА
ОРГАНІЗАЦІЯМ; СЛУЖИТЬ: ДОБРИМ І
ДЕШЕВИМ КРЕДИТОМ, ГРОШОВИМИ
ЧЕКАМИ; УДІЛЯЄ НАЙДЕШЕВШИЙ

КРЕДИТ НА АВТА, МОРТГЕДЖІ,
ремонт домів, меблі, шпитальні рахунки,
вакації, весілля та інші цілі.

СПЕЦІЯЛЬНИЙ КРЕДИТ ДЛЯ СТУДЕНТІВ
Майно кожного вкладчика чи позичкодавця
забезпечено.

Приймає ощадності і платить 7% дивіденди
Безплатне забезпечення ощадностей
Безплатне життєве забезпечення

до 2,000 дол.

Адреса:

**SUMA (YONKERS)
FEDERAL CREDIT UNION**

301 Palisade Ave. Yonkers, N.Y. 10703
Tel.: 914-965-8560

**СТЕЙТОВА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА
„БУДУЧНІСТЬ”
У ДЕТРОЙТІ**

СЛУЖИТЬ СВОЇМ ЧЛЕНАМ ТА ОРГАНІЗА-
ЦІЯМ ДЕШЕВИМ І ВИГІДНИМ КРЕДИТОМ.
НИЗЬКОВІДСТОКІВ ПОЗИЧКИ НА АВТА,
ДОМИ, НАПРАВУ ДОМІВ, МЕБЛІ, ВАКАЦІЇ,
ШПИТАЛЬНІ РАХУНКИ І Т. П. ПОЗИЧКИ
(КРІМ МОРТГЕДЖОВИХ) ЗАБЕЗПЕЧЕНИ
ДО 10,000 ДОЛ. БЕЗПЛАТНО ДЛЯ ПОЗИЧ-
КОДАВЦЯ. ВІД ВКЛАДІВ ПЛАТИТЬ 5¼ %
ДИВІДЕНДИ

Вкладчики мають безкоштовне життєве
забезпечення до висоти 2,000 дол.
Ощадності забезпечені до всякої висоти.

Future Credit Union of Detroit

4641 Martin Ave., Detroit, Mich.
3011 Caniff, Hamtramck, Mich. 48212
Tel. 843-5411

**U. S. POSTAL SERVICE
STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND
CIRCULATION — Act of August 12, 1978; Section 3685.**

1. Title publication: VISNYK — THE HERALD.
2. Date of filing October 1, 1982. 3. Frequency of issue, Monthly, evc. July and August when Bi-monthly, not Monthly. 4. Location of known office of publication (Street, city, county, State, zip code): 136 Second Avenue, New York, N. Y. 10003. Location of Headquarters of General Business Office of the publishers (not printers) 136 Second Avenue, New York, N.Y. 10002. Names and addresses of publisher, editor and managing editor. Publisher (name and address) Organization for the Defense of Four Freedoms for Ukraine, Inc., New York. Editor, name and address: Leonid Poltava, 136 Second Avenue, New York, N.Y. 10003. Managing editor (name and address): Ihnat Bilynsky, 136 Second Avenue, New York, N.Y. 10003.

7. Owner (If owned by a corporation, its name and address must be stated and also immediately thereunder the names and addresses of stockholders owning or holding 1 percent or more of total amount of stock. If not owned by a corporation, the names and addresses of the individual owner must be given. If owned by a partnership or other unincorporated firm, its name and address, as well as that of each individual must be given). Name: Organization for the Defense of Four Freedoms for Ukraine, Inc., (No stockholders). Address: 136 Second Avenue, New York, N.Y. 10003. Ihnat Bilynsky — President (principal officers) 136 Second Avenue, New York, N.Y. 10003.

8. Known bondholders, mortgages and security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages or other securities. (If there are none so state). Name, address: none.

9. For optional completion by publishers mailing at the regular rates (Section 132, 131, Postal Service Manual). 39 U.S.C. 3626 provides in pertinent part: "No person who would have been to mail matter under former section 4359 of this title shall mail such matter at the rates provided under this subsection unless he files annually with Postal Service a written request for permission to mail matter at such rates."

In accordance with the provisions of this statute, I hereby request permission to mail publications named in Item 1 at the reduced postage rates presently by 39 U.S.C. (Signature and title of editor, publisher, business manager, or owner) Ihnat Bilynsky. President.

10. For completion by nonprofit organizations, authorised to mail at special rates (Section 132, 122, Postal Manual). The purpose, function and nonprofit status of this organization and the exempt status for FFederal income tax purposes — have not changed during preceding 12 months. Have changed during preceding 12 months (If changed, pub-

lisher must submit explanation of change with this statement).

11. Extent and nature of circulation.

A. Total no. copies printed (not press run). Average no. copies each issue during preceding 12 months 16,000. Actual number of copies of single issue published nearest to filing date 1,500. A. Paid circulation. 1) Sales thru dealers and carriers, street vendors and counter sales 200. Actual number of copies of single issue published nearest to filing date 30. 2) Mail subscriptions. Average no. copies each issue during preceding 12 months 14,950. Actual number of copies of single issue published nearest to filing date 1,216. C. Total paid circulation. Average no. copies each issue during preceding 12 months 15,150. Actual number of copies of single issue published nearest to filing date 1,246. D. Free distribution by mail, carrier or other means. 1) Samples complimentary, and other free copies. Average no. copies of single issue published nearest to filing date 40. 2) Copies distributed to news agents, but not sold. None.

E. Total distribution (Sum of C and D). Average no. copies each issue 12 months 15,450. Actual number of copies of single issue published nearest to filing date 1,296. F. Office use, left-over, unaccounted, spoiled after printing. Average no. copies ea. issue during preceding 12 months, 550. Actual number of copies of single issue published nearest to filing date 204. G. Total (Sum of E & F — should equal net press run shown in A). Average no. copies each issue during preceding 12 months 16,000. Actual number of copies of single issue published nearest to filing date 1,500.

I certify that the statements made by me above are correct and complete. (Signature of editor, publisher, business manager, or owner): Ihnat Bilynsky.

НА 4 ОПЕРИ — ОДНА УКРАЇНСЬКА...

У Зах. Німеччині, у Вісбадені, відбувся влітку Фестиваль опери, на який Москва допустила український оперовий ансамбль із Києва. У Фестивалі брали участь також Франція, Італія, Фінляндія та ін. країни. Советська діз'юнформація називала українську оперу лише „із ССР”, і не дивно, бо в пляні „злиття народів” українцям дозволили показати на 4 опера лише одну українську — Миколи Лисенка „Тараса Бульбу”, що і нила українською мовою. Інші йшли італійською та... російською (аж див!).

„Франкфуртер Нойс Пресс” позитивно оцінив виступ киян і подав, що М. Лисенко — „творець українського музичного стилю”. В деякий інший німецький прес експресіоністичний театр ім. Т. Шевченка називало... російським. Протестувати кияни не мали права.

Для німецьких критиків „Тарас Бульба” позитивно вирізнявся змістовністю і багатством фольклорного матеріалу.

У Канаду Москва послала для пропаганди групу музик із України.

**ПОДОБАТЬСЯ ВАМ НАШ ЖУРНАЛ?
ПЕРЕДІЛЯТИЙ ЙОГО ВАШИМ
БЛИЗЬКИМ!**